JERRY D. THOMAS

Detectiv Zack
Monumentul naţional al dinozaurilor

CAPITOLUL I
Din nou în cort
Monumentul naţional al dinozaurilor

Este greu să scrii la lumina focului de tabără. Off! mai ales atunci când ţânţarii te tratează ca şi cum ai fi o pernă de ace. Am scris o vreme în cort, dar un ţânţar a reuşit să se strecoare înăuntru. L-am urmărit şi l-am zdrobit – cu lanterna. Ca urmare, bineînţeles că lanterna nu mai funcţionează.

Oare ţânţarii îi înţepau şi pe dinozauri? Trebuie să-l întreb pe profesorul Fosilă.

Uff! Nu-i de mirare că dinozaurii au murit cu toţii dacă şi pe timpul lor existau atât de mulţi ţânţari. Probabil că li s-a terminat tot sângele.

Cu excepţia ţânţarilor, îmi place tabăra aceasta. Versanţii muntelui sunt aproape drepţi într-o parte, iar râul este chiar lângă noi, aşa încât îl pot auzi mereu. Dacă n-ar fi râul, ar fi foarte linişte aici. Dar nu tot aşa era în după-amiaza în care am ajuns în acest loc.

Oamenii strigau, se ridicase praful, luminile de la maşina şerifului se roteau – era amuzant să priveşti.

— Radioul nostru a fost furat, spunea un om de la volanul unei camionete maro. Era unul scump, ranger, mă aştept să îl găsiţi repede.

O femeie îmbrăcată în uniforma de ranger şi-a ridicat mâna.

— Regret, şerifule Tate, spuse ea, nu aş fi vrut să te aduc până aici, dar se pare că există un hoţ în tabără.

— Oricum eram aici, ranger Mahoney. În orice caz, cel care a luat radioul trebuie să fie încă în perimetrul taberei. Aşa că dacă vreunul dintre cei care se află aici, de exemplu voi, copii, l-aţi luat, ce-ar fi să-l dea pur şi simplu înapoi şi să ne vedem cu toţii de vacanţa noastră.

Şeriful s-a întors încet şi s-a uitat pe rând la fiecare dintre copiii

care erau de față. Când a ajuns cu privirea la sora mea și la mine, am ridicat mâinile.

— Hei, nu te uita la mine. De abia am ajuns.

Șeriful Tate a ridicat din sprânceană și a zâmbit. Apoi și-a dres glasul.

— Oameni buni, fiți atenți la copiii voștri. Ranger Mahoney, haide să vorbim la secție.

— Ce se întâmplă, l-a întrebat sora mea Kayla pe un copil care stătea alături de noi. Mai târziu am aflat că numele lui era Luis.

El a ridicat din umeri.

— Familia mea a ajuns aici acum câteva ore. Tot ceea ce știu este că doi sau trei oameni s-au plâns că le-au dispărut lucruri din corturi.

— Îți lipsește și ție ceva? l-am întrebat. Luis a dat din cap.

— Mă tem că rangerul ar putea să creadă că eu sunt hoțul, pentru că lucrurile au dispărut exact după ce am ajuns noi aici.

M-am gândit la asta.

— Atunci au dispărut sau doar atunci oamenii și-au dat seama că lipsesc?

Poc! Și-a plesnit degetele.

— Ei, așa-i! Doi dintre oamenii aceștia au fost plecați toată dimineața într-o drumeție. S-au întors cam atunci când am ajuns noi în tabără. Și abia atunci și-au dat seama că le lipsesc lucrurile.

— Așa că hoțul ar fi putut fura în timp ce ei erau plecați, am terminat eu. Vezi, am știut eu că nu tu ai fost acela.

— Mulțumesc, a spus Luis. Acum tot ceea ce am de făcut este să îl conving și pe ranger de lucrul acesta.

A arătat cu degetul spre cealaltă parte a campingului.

— Cred că ei au fost făptașii.

Kayla și cu mine ne-am uitat în direcția indicată, iar Luis a plecat.

— Corturile acelea sunt pline cu adolescenți gălăgioși și neastâmpărați. I-am auzit deja de aici strigând unul la altul. Iar rangerul a trebuit să le spună în după-amiaza aceasta să dea muzica mai încet.

În timp ce ne uitam, un băiat cu părul negru vâlvoi, cu căştile walkman-ului pe urechi, s-a târât afară din cortul lui. S-a îndreptat dansând către râu. Kayla a scuturat din cap.

— De ce fac oamenii asta? De ce bat atâta drum până în mijlocul sălbăticiei şi apoi ascultă aceleaşi lucruri pe care le aud şi acasă?

A trebuit să-i dau dreptate lui Luis. Adolescenţii erau în fruntea listei mele de suspecţi.

— Copii, mergeţi la rafting?

Un bărbat ţinea nişte hârtii în faţa unei insigne roşii de pe tricoul său. Numele lui – Buddy – era cusut pe cealaltă parte a acestuia. El ne-a spus:

— Să nu plecaţi de aici înainte de a merge măcar o dată într-un rafting pe Râul Roşu. Nu pierdeţi ocazia să faceţi o tură prin apele repezi ale Izvoarelor Calde.

— Mulţumim, am răspuns luând câte un formular de înscriere. Vom merge într-un rafting cândva săptămâna aceasta.

— Sper că veţi veni cu mine, a spus Buddy, îndepărtându-se.

— Şi eu trebuie să merg la rafting, spuse Luis.

Ne-am dat seama că familia lui Luis venise aici pentru acelaşi motiv pentru care veniserăm şi noi. Cele două corturi ale lor, unul roşu şi unul albastru, sunt doar la câţiva metri depărtare de ale noastre.

Deci, de ce mă lupt cu ţânţarii în Tabăra Dinozaurilor? Este o poveste lungă. Şi, pentru că bate vântul, fumul de la focul de tabără vine exact spre mine. Îmi voi ţine respiraţia şi voi scrie cât de repede voi putea. (Ei, cel puţin fumul ţine ţânţarii la distanţă!)

Anul acesta la şcoală toată lumea a vorbit despre dinozauri. La fel am făcut şi eu; îmi plac dinozaurii. Cred că Tyranosaurus Rex era extraordinar. Dar favoritul meu este Brachiosaurus. Era atât de mare şi îşi ridica gâtul lung până la copaci la fel cum un submarin îşi ridică periscopul.

Bobby Scott, un băiat care s-a mutat de curând în cartier, şi cu mine ne jucam mult de-a dinozaurii în pădure. Dar de fiecare dată când vorbeam despre dinozauri aveam un motiv de ceartă.

— Mi-aş dori să fi trăit pe vremea când existau dinozauri, am spus într-o zi.

— Ha, a râs Scott. Eşti nebun. Toată lumea ştie că dinozaurii au trăit cu milioane de ani în urmă, pe când nu exista niciun om.

— Am spus doar că mi-ar fi plăcut, am răspuns. Pe lângă asta, în Biblie scrie că Dumnezeu a creat totul în şase zile. Aşa că dinozaurii şi oamenii au trăit în acelaşi timp.

— Uite ce e, a spus Scott, oamenii de ştiinţă pot să dovedească că dinozaurii au trăit cu milioane de ani înainte de a fi existat vreo fiinţă umană.

Ştiam că numele corect pentru un om de ştiinţă care studiază oase şi fosile este paleontolog. Dar nu am spus nimic. Scott a continuat:

— Deci Biblia nu poate avea dreptate. Dar cui îi pasă – haideţi să ne jucăm înainte să se facă vremea să mergem acasă.

Ei bine, mie îmi pasă. Şi după ce Scott a plecat am aflat că şi lui Bobby îi păsa:

— Zack, crezi că Scott are dreptate în privinţa dinozaurilor? Crezi că Biblia greşeşte?

Bobby credea că ceea ce scrie în Biblie sunt doar poveşti şi că oamenii de ştiinţă îşi puteau dovedi teoria lor. Dar după ce i-am spus despre dovezile ştiinţifice care arată că potopul lui Noe a fost real1 el a decis că e posibil ca Biblia să aibă dreptate.

Am dat din umeri.

— Cred că Biblia are dreptate, dar cred că nu scrie nimic în ea despre dinozauri. Nu ştiu cum explică paleontologii care cred în Biblie existenţa dinozaurilor. Aş fi dorit să ştiu cum pot să aflu.

— Da, a spus Bobby, nu mai există acum dinozauri pe care să putem să-i studiem. Şi câte lucruri poţi afla de la roci şi fosile? Cred că nu vom şti niciodată cu siguranţă.

M-am gândit că Bobby avea dreptate în ceea ce priveşte dinozaurii. Însă ne înşelam amândoi.

Of! Imediat cum fumul mi-a dat voie să respir alt ţânţar m-a şi muşcat. Încă nu am explicat unde ne aflăm şi de ce scriu în jurnalul meu la ora asta, dar trebuie să aştept. Mă duc înapoi în cort.

Indicii despre dinozauri:

Dacă dinozaurii au trăit cu adevărat cu

milioane de ani în urmă, cum poate fi adevărată istoria Creaţiunii aşa cum o găsim în Biblie?

Dacă ceea ce spune Biblia este adevărat, atunci înseamnă că dinozaurii au trăit în acelaşi timp cu oamenii de pe vremuri.

Cuvinte de memorat:

Paleontolog: Omul de ştiinţă care studiază roci şi fosile pentru a afla mai multe despre

plantele şi animalele care au trăit cu mult timp în urmă.

Note:

1 Vezi „Detectiv Zack şi potopul lui Noe:

CAPITOLUL II

Tabăra dinozaurilor

Am fost trezit dintr-un somn adânc. Mi-am întredeschis genele doar atât cât să pot vedea că de abia se luminase. Când mi-am dat seama că în afară de murmurul râului nu se auzea nimic, aproape că am adormit din nou.

Apoi am auzit iarăşi ceva. Cineva ţipa. Şi se apropia. De data aceasta m-am ridicat şi am căutat în grabă fermoarul cortului.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Kayla atunci când am păşit peste ea.

— Nu ştiu. Dacă am convinge fermoarul ăsta să se deschidă, am putea afla.

Ea a tras de partea cealaltă şi în cele din urmă fermoarul s-a deschis. Ne-am scos amândoi capul prin deschizătură suficient de mult pentru a vedea un grup mic de oameni sumar îmbrăcaţi şi cu părul ciufulit.

— Era acolo, spunea o femeie aproape ţipând. Arăta cu mâna un canion care se înălţa spre vârful platoului (partea plată din vârful muntelui).

— Ce, a încercat cineva să o calmeze, ce anume ai văzut?

— Eram aproape în vârf şi primele raze de soare luminau peretele canionului. Am auzit un zgomot ciudat, ca şi cum ceva mare se târa pe deasupra rocilor. Apoi l-am văzut. Avea un gât lung, ca un

trunchi de copac, şi un cap mic. Fălcile lui trosneau atunci când deschidea şi închidea gura.

— Probabil că a mers în somn, a mormăit Kayla. Prietenul ei a încercat din nou să o calmeze.

— Eşti sigură? Poate era doar un copac care se mişca în bătaia vântului.

— Chiar ai văzut ceva? a întrebat-o altcineva.

— Nu chiar, a acceptat femeia, i-am văzut doar umbra pe peretele canionului. Dar apoi a început să mă urmărească! Am auzit paşi chiar deasupra mea. Parcă era o turmă întreagă! Aşa că am fugit.

Toată lumea a stat în tăcere un minut. În cele din urmă cineva a pus exact întrebarea care îmi stătea şi mie pe buze:

— O turmă întreagă de ce? Femeia şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— O să credeţi că sunt nebună, dar a fost… un dinozaur! Majoritatea oamenilor au încercat să-şi ascundă zâmbetul. Nu şi Kayla. Ea a început să râdă în hohote:

— Ha! Acum sunt sigură că dormea încă. Şi visa!

— Nu sunt nebună, le spuse femeia prietenilor săi. Era un dinozaur din aceia cu gâtul lung.

— OK, a spus prietena ei. Haide să mergem să mâncăm micul dejun.

— Eu mă duc să-mi fac bagajele! spuse femeia. Familia mea nu mai rămâne aici niciun minut în plus. Nu vom sta în preajma unei turme întregi de dinozauri periculoşi care aleargă liberi de colo-colo.

Apoi toată lumea s-a îndepărtat. Kayla şi cu mine ne-am înghesuit înapoi în sacii noştri de dormit.

— Ce crezi că a văzut? am întrebat-o.

— Cine ştie? Probabil că îi bătea soarele în ochi. Nu se poate să existe dinozauri pe aici. Nu-i aşa?

Luis mi-a pus aceeaşi întrebare atunci când l-am întâlnit ceva mai târziu. Probabil că femeia este *loca en la cabeza,* spuse Luis. Kayla şi cu mine ne-am uitat la el: – Cum? Luis a zâmbit:

— Loco. În spaniolă înseamnă nebun. Probabil că femeia este nebună. Nu există dinozauri pe aici, nu?

— Greşeşti.

Ne-am uitat cu toții în jur să vedem cine vorbise. Era doamna ranger Mahoney, călărind pe un cal.

— Sute de dinozauri au fost găsiţi aici, spuse ea. Fosile de dinozauri adevăraţi. Aceşti dinozauri au existat cu adevărat, dar au murit cu mult timp în urmă. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă cred că au trăit acum cincizeci sau şaizeci de milioane de ani.

— Ranger Mahoney, ce crezi că a văzut femeia aceea azi-dimineaţă? a întrebat-o Kayla.

Rangerul Mahoney a zâmbit.

— După cum le-am spus multor oameni în dimineaţa aceasta, nu mai sunt dinozauri în viaţă nici aici, nici în altă parte. Avem pisici sălbatice, coioţi şi uneori chiar lupi şi lei de munte, dar în niciun caz dinozauri. Nu am idee ce a văzut, dar probabil că lumina de dimineaţă a înşelat-o.

— Nu a mai spus nimeni niciodată că ar fi văzut ceva asemănător până acum?

Ea a dat din umeri.

— Oamenii au văzut mereu lucruri ciudate în zona asta, încă de când a fost transformată în parc naţional. Cred că oamenii se gândeau că este bântuit, din cauza fosilelor de dinozaur care au fost găsite aici. Dar dinozaurii nu au răpit încă niciun copil – şi nici nu vor răpi în vara aceasta. Vă doresc o zi plăcută.

A plecat călărind spre altă parte a taberei, probabil pentru a răspunde la acelaşi fel de întrebări.

— Vezi, ştiam eu că am dreptate, spuse Kayla.

— Am auzit ce a spus, am fost eu de acord. Dar ai auzit şi ce nu a spus?

— Mda, spuse Luis. Ce vrei să spui? Mi-am ridicat mâinile.

— Am întrebat-o dacă a mai spus cineva că a văzut ceva asemănător cu ceea ce a speriat-o pe femeia respectivă în dimineaţa aceasta. Rangerul Mahoney nu a spus „Nu”.

S-au gândit amândoi la ceea ce le spusesem.

— Dar… a început Kayla, apoi s-a oprit.

— A spus că oamenii au văzut multe lucruri ciudate, şi-a amintit Luis.

— Cred că trebuie să ne facem un plan pentru a explora canionul acesta, am spus eu. Şi asta cât mai repede, înainte ca urmele care au fost lăsate să se şteargă.

Luis a fost de acord să ne întâlnim imediat după masa de prânz.

În timp ce aduceam apă pentru a găti masa de prânz, mi-am amintit alt lucru pe care i-a spus rangerul Mahoney şi care nu-mi plăcuse. Spusese că dinozaurii au trăit acum cincizeci sau şaizeci de milioane de ani. Mi-a amintit de ceea ce spusese Scott acasă.

Trebuie să termin să vă explic de ce ne aflăm aici. După ce Bobby şi cu mine am vorbit despre dinozauri şi despre Biblie, am aşteptat până la cină pentru a le pune întrebarea părinţilor mei.

Tatăl meu tocmai luase o muşcătură mare din piureul de cartofi.

— De ce Biblia minte în privinţa dinozaurilor? am întrebat. Tata aproape că s-a înecat. Iar mama era cât pe ce să-şi scape furculiţa din mână.

— Ei bine, nu cred că minte cu adevărat, am spus eu repede, înainte ca ei să apuce să-mi dea vreun răspuns. Ci pur şi simplu nu spune nimic despre ei. De ce Dumnezeu nu ne spune nimic despre dinozauri?

Tata a reuşit să înghită.

— Ei bine, Zack, ai pus o întrebare bună. Mai ales că Biblia ne învaţă că pământul a fost creat doar cu câteva mii de ani în urmă. Am reuşit să aflăm câte ceva despre dinozauri ultima oară când am fost cu cortul, dar nu prea multe.

— Credeam că toţi dinozaurii au murit în timpul potopului lui Noe, spuse Alex, fratele meu mai mic.

— Şi eu credeam la fel, am spus. Dar Scott a râs de mine. El a spus că oamenii de ştiinţă pot dovedi că dinozaurii au trăit cu milioane de ani înainte de a exista vreun om pe Pământ. E adevărat?

Tata a luat o altă înghiţitură în timp ce mama mi-a răspuns.

— Bobby credea şi că potopul nu a avut loc niciodată. Şi totuşi i-am dovedit contrariul.

Mi-am îndreptat furculiţa spre ea.

— Dar cum putem afla? Unde putem merge? Nu putem merge la o grădină zoologică, unde să vedem dinozauri cu propriii noştri ochi.

— Hei, vreau să mergem la o grădină zoologică cu dinozauri, spuse Alex. Mergem, mami, mergem?

Kayla şi-a dat ochii peste cap:

— Alex, un astfel de loc nu există. Toţi dinozaurii au murit.

— Deci îi putem găsi încă într-o grădină zoologică. Doar că o să fie o grădină zoologică moartă.

— Alex are dreptate, i-am întrerupt eu. Există dinozauri în grădini zoologice moarte. Se numesc muzee.

Alex a scos limba la Kayla.

— Vezi, putem merge. Mergem, mami? Mama a dat din cap.

— Nu, Alex. Dacă ai de gând să te cerţi cu sora ta, nu mergem nicăieri.

— Scuze, a mormăit el. Tata şi-a dres vocea.

— O să văd ce pot găsi despre dinozauri, Zack. Poate există vreo carte sau ceva.

Câteva săptămâni mai târziu, tata a avut de făcut un anunţ.

— Zack, am aflat cum putem descoperi noi informaţii despre dinozauri şi despre Biblie. r-v

— O casetă video nouă sau vreo carte? am încercat să ghicesc.

— Nu, nu e o casetă video. Mergem într-o tabără.

— Tabără?

Mă gândeam că mergem în tabăra Muntele Furtunii.

— Super! Mergem toţi? Tata a râs.

— Nu e o tabără de vară. Este Tabăra Dinozaurilor.

— Tabăra Dinozaurilor! a strigat Alex. Îşi vor pune şi dinozaurii corturile lângă noi?

Bineînţeles că i-am zis că nu. Dar acum nu mai sunt aşa de sigur de asta…

CAPITOLUL III

Indicii în Canion

Tabăra Dinozaurilor nu este o tabără de vară pentru copii. Este o adevărată şcoală de vară pentru profesori şi pentru alţi adulţi care vor să afle mai multe despre dinozauri. De data aceasta a fost organizată la Monumentul Naţional al Dinozaurilor din Colorado.

Şapte familii, inclusiv cea a lui Luis, s-au adunat cu această ocazie la Tabăra Dinozaurilor. Prima întâlnire a avut loc la prânz. Ne-am adunat în jurul unor mese de picnic, iar un om cu părul alb s-a ridicat să ne vorbească.

— Bine aţi venit la Tabăra Dinozaurilor, începu el. Eu sunt profesorul Fosiol.

Ne-a zâmbit Kaylei, lui Luis şi mie, care stăteam în primul rând:

— Prietenii mei îmi spun profesorul Fosilă…

— Grozav nume pentru cineva care se ocupă de dinozauri, şopti Kayla.

Profesorul Fosilă a continuat:

— Săptămâna aceasta vom explora ce dovezi avem că dinozaurii au trăit cu adevărat pe Pământ şi vom vedea cum se împacă existenţa lor cu ceea ce spune Biblia despre Creaţiune.

Mi-am scos carnetul de notiţe.

— Pentru început, spuse profesorul Fosilă, câteva cuvinte despre tabăra noastră. În 1909, un paleontolog a găsit în apropiere un os din şira spinării a unui Apatosaurus. Fosilele erau prinse într-un bloc imens de nisip împietrit. Era o rocă solidă pe vremea când a fost descoperit, dar probabil că înainte fusese o dună mare de nisip într-un râu adânc.

— A fost găsit vreodată şi restul scheletului Apatosaurului? a întrebat cineva.

— Au fost găsite mai multe schelete, a răspuns profesorul Fosilă. Aceste oase de dinozaur adunate şi acoperite cu aluviuni de către râu au format scheletul unuia dintre cei mai mari dinozauri descoperiţi de-a lungul timpului. De atunci, au fost scoase din acea rocă mai mult de 350 de tone de oase de dinozaur.

— Uau! exclamă Luis. Probabil că aparţineau unui număr foarte mare de animale. Profesore Fosilă, toate oasele găsite erau de la dinozauri Apatosaurus?

— Nu, au fost găsite în zonă mai mult de 14 specii diferite de dinozauri. Veţi putea vedea aceste specii când vom merge la Grădinile Dinozaurilor. Şi veţi urmări cum lucrează paleontologii când vom vizita Centrul de Informaţii al şantierului arheologic.

— Vom avea voie să dezgropăm câteva oase de dinozaur? întrebă Kayla.

Profesorul Fosilă clătină din cap:

— Nu, singurul loc unde se pot găsi oase de dinozaur în zona aceasta este chiar şantierul arheologic. Există locuri în Montana sau Alberta în Canada unde putem căuta fosile şi oase noi înşine. Dar aici, în Parcul Naţional al Dinozaurilor, trebuie să ne mulţumim să-i privim pe alţii cum sapă.

— Ăăă! am făcut cu toţii.

— Nu vă faceţi griji, spuse el. Vom face rafting pe râu, vom explora canioane şi peşteri şi vom căuta picturi indiene pe pereţii de piatră. Ne vom distra de minune!

Am căzut de acord să mergem la şantierul arheologic mai târziu în după-amiaza aceea. Când întâlnirea s-a terminat am alergat după profesorul Fosilă.

— Profesore Fosilă, numele meu este Zack. Kayla, Luis şi cu mine încercăm să aflăm cât mai multe despre dinozauri şi despre cum au trăit. Puteţi să ne daţi amănunte?

El ne-a zâmbit:

— Ce vreţi în plus? Nu vă temeţi, nu va trebui să treceţi niciun examen la sfârşitul săptămânii.

Kayla bătu din picior cu nerăbdare.

— Ne tachinaţi! Ştim că nu o să dăm niciun test. Dar noi vrem să ştim mai multe.

— Da, da, răspunse el, scuzele mele. Ar fi trebuit să ştiu că sunteţi genul de curioşi. Bine, ce vreţi să ştiţi?

— Dacă tot aţi vorbit despre Apatosaurus, am sugerat eu, spuneţi-ne mai multe dinspre el.

Profesorul Fosilă s-a aşezat din nou la masa de picnic.

— Pot să împrumut carneţelul tău? m-a întrebat.

I-am întins. Ce putea fi mai minunat decât să am notiţe scrise chiar de mâna lui? Şi-a scos un pix din buzunar şi a deschis carneţelul la o pagină albă.

— Ceea ce noi numim Apatosaurus arăta cam aşa, spuse el, desenând în timp ce vorbea. Au legături strânse cu Brachiosaurus. Au

corpul mare şi îndesat şi un gât lung, lung.

M-am gândit la cum arătau acei dinozauri ciudaţi.

— Unde trăiau? în locuri ca acesta? am arătat cu mâna stâncile şi tufişurile din jur.

— Nu, nu, Apatosaurus preferau să trăiască lângă apă sau chiar în apă o parte din timp. Datorită gâturilor lungi, ei puteau ajunge la cei mai înalţi copaci şi la cele mai îndepărtate ramuri. Nările lor erau situate în partea de sus a capului, aşa cum au unele broaşte. Aceasta le permitea să respire în timp ce stăteau în apă, scoţându-şi doar vârful nasului afară. Cel puţin, unii dintre ei puteau face asta. Alţii erau atât de mari încât probabil că nu puteau respira dacă aveau tot corpul cufundat în apă.

— Cât de mari erau? a întrebat Luis. Profesorul Fosilă s-a încruntat.

— E greu de spus cu certitudine. Dar la Grădinile Dinozaurilor se află un schelet de Diplodocus, o altă rudă a Brachiosaurului. Scheletul de acolo a fost reconstituit folosindu-se oasele dezgropate aici. Are o lungime de douăzeci şi trei de metri şi o înălţime de şase metri.

— Uau! spuse Kayla. Şi puteau să înoate?

— Credem că Diplodocus putea, a adăugat profesorul Fosilă, pentru că era mai uşor decât ceilalţi şi probabil că stătea sub apă aproape tot timpul ca să se ascundă de duşmanii lui.

Spunând asta s-a ridicat în grabă.

— Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Mai vorbim la şantierul arheologic.

— Trebuie să mergem să facem singuri o excursie, am spus eu după ce se îndepărtase. Avem exact timpul necesar pentru a explora canionul înainte de a merge la şantier.

Kayla a fugit să ia rucsacurile noştri.

— Mamă, mergem în expediţie, a strigat ea spre cort. Venim repede!

— Să nu vă apropiaţi de râu, i-a răspuns cortul. Şi aveţi grijă! După ce şi Luis a căpătat permisiunea părinţilor am pornit spre canion. Nu era un drum prea greu.

— Ori sunt mulţi oameni care se plimbă pe aici în fiecare an, spuse Kayla, ori trec prin preajmă multe animale.

— Probabil că este o potecă făcută de căprioare, spuse Luis. Tata spune că le place să urmeze mereu acelaşi drum atunci când se duc să se adape. După un timp se formează o potecă.

Când ne-am apropiat de vârful canionului, m-am aplecat şi am privit atent pământul. Întinzându-mi un braţ, am oprit-o pe Kayla să meargă mai departe.

— Ce faci? mă întrebă ea.

— Caut urme, i-am răspuns, şi n-aş vrea să calci tu pe ele. Dacă a fost ceva pe aici azi-dimineaţă probabil că a lăsat urme.

Luis a râs.

— Ai recunoaşte urmele de dinozaur dacă le-ai vedea? Nu vezi aşa ceva prea des.

— Am mai văzut urme de dinozaur, i-am răspuns. Kayla, îţi aminteşti urmele acelea pe care le-am văzut în Texas?

— Aşa e, am văzut urme, m-a aprobat ea. Apoi s-a înfiorat.

— Dacă o să găsim urme aşa de mari, eu îmi fac bagajele şi plec. Chiar atunci, am auzit un sunet ca un scârţâit şi ca un mers târşâit. Venea de undeva de pe stâncile de deasupra noastră.

CAPITOLUL IV
Probleme!

— Ce se întâmplă? îngână Kayla.

Luis şi cu mine ne-am lipit de peretele canionului. Am tras-o şi pe Kayla lângă noi şi am ascultat nemişcaţi.

— Se auzea de acolo, de sus, şopti Luis.

Arătă în sus. Vârful platoului era la numai trei metri deasupra capetelor noastre.

— Nu aici spunea femeia aceia că l-a văzut? şopti Kayla. Şi nu a spus că a auzit un fel de târşâit?

Chiar atunci, ceva m-a lovit în cap şi s-a rostogolit pe pământ. Era o pietricică. Apoi a început să plouă cu pietricele.

— Hei, să plecăm de aici! am strigat.

Am alergat înapoi pe cărare, ca şi cum am fi fost urmăriţi de un

dinozaur. Dar atunci când am năvălit în tabără, nimănui nu-i ardea să ne asculte pe noi. Toată lumea striga deja din alt motiv.

— Ranger, cineva ne-a furat radio-emiţătoarele, ţipă un bărbat cu şapcă albastră pe cap. Avem nevoie de ele în drumeţiile noastre.

— Unde erau? întrebă ranger Mahoney. Omul a arătat fereastra deschisă a camionetei sale.

— Erau chiar aici pe podea, lângă binoclul acesta, declară omul.

— Geamul era deschis? întrebă rangerul.

Omul dădu din cap afirmativ cu amărăciune.

— Am lipsit numai un minut. Speram că pot avea încredere în cei din jur atâta timp.

— Ne-ar plăcea şi nouă să credem asta, dar din păcate nu se poate.

Doamna Ranger Mahoney îşi ridică vocea, în aşa fel încât să fie auzită de toţi cei din jur.

— Oameni buni, ţineţi-vă toate obiectele de valoare încuiate în maşini până ne dăm seama ce se întâmplă.

Profesorul Fosilă a apărut în spatele nostru.

— Sper că nu s-a furat alt lucru.

— Ba da, am spus. De data aceasta o pereche de radioemiţătoare. Le-am aruncat o privire lui Luis şi Kaylei.

— Profesore, cum arată o urmă de dinozaur?

Înainte de a putea să ne răspundă, a intervenit altcineva în discuţie.

— A, aici erai, profesore. Te căutam. Era Buddy, de la compania de rafting.

— Trebuie să stabilim planurile legate de rafting ale grupului tău. E un moment potrivit?

Profesorul Fosilă ne privi. I-am făcut semn cu mâna.

— Vom vorbi cu dumneavoastră mai târziu, am spus, la şantierul arheologic.

Ei s-au îndepărtat vorbind despre rafting, iar noi am început să vorbim despre canion.

— Hei, copii, unde eraţi când s-au furat radioemiţătoarele? Era unul dintre turişti.

— Exploram canionul acela, spuse Luis indicând direcţia cu degetul.

Omul a dat din cap.

— V-am văzut alergând spre tabără ca şi cum vă urmărea cineva. Ce aţi făcut – aţi ascuns obiectele furate şi v-aţi întors înainte ca cineva să vă observe lipsa?

— Nu, am răspuns cu fermitate. Noi de ar… alergam. Nu am luat nimic.

Ce era să-i spun? Că ni s-a părut că ne urmărea un dinozaur? Omul se îndepărtă cu pas greoi.

— Ştiu că nu ne-a crezut, mormăi Kayla. Ce am putea face ca să le dovedim că nu am furat nimic?

— Trebuie să aflăm cine a fost hoţul, am spus eu. Unde sunt adolescenţii aceia?

Am pornit-o încet spre corturile lor. Nu era nimeni acolo.

— Credeţi că ar trebui să căutăm în corturile lor? insinua Kayla.

— Imaginează-ţi ce ar gândi cineva dacă ne-ar vedea în corturile lor, i-am reamintit eu. Nu, trebuie să-i prindem altcumva.

— Sper că nu pregăteşti una dintre capcanele tale, a mormăit ea.

— Capcane? întrebă Luis.

— E o poveste lungă, îi spuse Kayla. O să-ţi spun doar că Zack prinde mereu pe câte cineva. Dar aproape mereu este altă persoană decât cea vinovată.

— Hei, Kayla, Zack, ne strigă mama din partea cealaltă a taberei. Haideţi, este timpul să mergem la şantierul arheologic.

Un şantier este de fapt locul rămas după ce oamenii au săpat în locul în care au descoperit ceva. Dar acest şantier era unul special.

— Cei interesaţi de dinozauri au scos tone de oase din această groapă, explica Profesorul Fosilă grupului. El ne-a condus într-o clădire mare.

— Încă se mai sapă după fosile în acest loc, după care se studiază cele găsite. Putem vedea chiar acum ce se întâmplă aici.

— De ce clădirea aceasta are ferestrele pe dinăuntru? întrebă Alex.

Luis şi cu mine ne-am grăbit să aflăm. Clădirea înconjura un vârf

de stâncă. Geamuri mari ne permiteau să-i privim pe cei care lucrau pe roci.

— Priviţi oasele acestea, spuse Luis, privind prin ferestre. Iar oamenii aceia încă mai dezgroapă altele.

— Aşa este, spuse profesorul. Clădirea a fost special construită astfel încât vizitatorii să-i poată privi la lucru pe cei care sapă. Ferestrele de sticlă ne permit să-i vedem pe paleontologi cum dezgroapă oasele de dinozaur fosilizate. După cum vedeţi, ei lasă oasele în locul în care le-au găsit astfel încât să le vedem şi noi.

— Ce sunt schelele acelea acolo? Arată ca un şantier de construcţii.

— Ţineţi minte că oasele fosilizate şi toate fosilele în general sunt extrem de fragile, spuse profesorul Fosilă. Cei care sapă trebuie să fie foarte atenţi să nu distrugă oasele. Schelele le dau voie să lucreze în zona cu fosile fără să calce pe oase. Ei încearcă să nu distrugă oasele şi să nu le mute din locul unde au fost găsite.

Asta mi-a amintit de excursia pe care am făcut-o pe tărâmurile biblice şi de oraşele vechi care sunt cercetate în acea regiune.2

— La fel fac şi arheologii, am spus eu. Atunci când scot la iveală un oraş din vechime este foarte important să noteze cu exactitate unde au găsit fiecare vas şi fiecare cărămidă.

Profesorul a dat din cap afirmativ:

— Atunci când sapă, arheologii primesc indicii de la poziţia în care au fost găsite obiectele. De asemenea, ei îşi pot da seama în ce perioadă au trăit oamenii care au folosit uneltele respective. Poziţia oaselor de dinozaur îi ajută pe paleontologi să afle mai multe despre înfăţişarea dinozaurilor şi despre comportamentul lor.

— De ce pictează noroiul oamenii aceia? întrebă Luis, indicând locul în care se părea că doi muncitori pictau noroiul cu nişte pensule mici.

— Nu pictează. Acesta este modul cel mai sigur de a îndepărta noroiul şi praful de pe oasele fosilizate, spuse profesorul Fosilă.

— Hmmm, spuse mama, cred că eu aş fi folosit un aspirator. Eu eram curios cu privire la oasele de dinozaur:

— Profesore, ce aflăm de la oasele de acolo despre dinozaurii

care au trăit aici?

Profesorul s-a scărpinat în creştetul capului.

Note:

2 Detective Zack and the Secrets in the Sand – un volum cu aventuri ale detectivului Zack care nu a fost încă tradus în limba română (n.tr.)

— Ei bine, Zack, oasele acelea ne spun ceva interesant. În unele locuri, cum ar fi Wyoming, în Alberta, Canada şi în Montana, paleontologii au găsit schelete întregi, cu aproape toate oasele la locul lor.

— De aceea au putut să-şi dea seama cum arată dinozaurii? întrebă Luis.

— Exact, spuse profesorul Fosilă. Iar alte indicii ne spun mai multe despre modul lor de viaţă. Forma şoldurilor şi a muşchilor lor ne arată că unii dinozauri, spre exemplu Stegozaurul, se deplasau asemenea reptilelor. Altele, de exemplu Gallimimus sau Velociraptors mergeau ca păsările.

— Adică puteau zbura? întrebă Alex.

— Nu, ceea ce spun este că *mergeau* la fel ca păsările mari din zilele noastre care nu pot zburastruţii sau emu. Probabil că acei dinozauri alergau ca aceste păsări şi trăiau în turme sau grupuri, aşa cum trăiesc unele păsări.

— Îmi plac păsările emu, spuse Alex. Unchiul Clint creşte păsări emu.

— Vrea să spună că unchiul nostru are o fermă în care cresc şi păsări emu, am explicat eu. El le vinde după ce au ajuns la maturitate. Ne-am oprit şi noi să vizităm ferma în drum către tabăra aceasta.

Răspunsul la întrebarea mea întârzia să apară.

— Ce ne spun oasele acestea? am întrebat din nou, indicând un loc anume din şantier.

— Ne spun ceva foarte important, spuse profesorul Fosilă, ceva care are legătură cu Biblia. Aici a fost găsită o colecţie imensă de oase de dinozaur. Dar motivul pentru care lucrătorii nu au găsit şi schelete întregi este că oasele fuseseră amestecate şi îngrămădite toate la un

loc.

— Adică cineva le aranjase aşa dinadins? întrebă Kayla.

— Sau vreţi să spuneţi că toţi dinozaurii veneau să moară aici, ca într-un cimitir? întrebă şi Luis.

Profesorul Fosilă zâmbi.

— Majoritatea paleontologilor, chiar şi dintre cei care cred că dinozaurii au trăit acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, spun că aceştia ar fi murit în ceva asemănător unui potop.

Mi-am adus aminte de dimensiunile unora dintre dinozauri.

— De bună seamă că a fost o revărsare mare de ape, am spus. Profesorul Fosilă dădu aprobator din cap.

— Foarte mare. Este foarte posibil ca dinozaurii găsiţi aici să fi trăit la distanţă mare de zona aceasta. Probabil că trupurile le-au fost aduse de ape până aici.

— Cu siguranţă Potopul din vremea lui Noe a provocat toate astea, spuse Kayla. Probabil că pe vremea lui Noe trăiau şi dinozauri.

Chiar atunci, cineva din spatele nostru a ţipat:

— Aparatul meu de fotografiat! A fost furat!

Indicii despre dinozauri:

Poziţia în care au fost găsite oasele de dinozaur ne ajută să aflăm mai multe despre cum arătau aceştia şi despre cum trăiau.

Paleontologii cred că o revărsare mare de ape a amestecat oasele de dinozaur. A fost nevoie de multă apă care să poată transporta dinozaurii înecaţi, aşa că e posibil să fie vorba de Potopul din vremea lui Noe.

Cuvinte de memorat:

Şantier arheologic: Locul unde s-a săpat pentru a fi scoase la iveală diverse fosile. *Potop:* O revărsare rapidă de ape

Misterul de la Tabăra Dinozaurilor:

Ceva sau cineva se ascunde în Canion. Nu e posibil să fie un dinozaur, nu-i aşa?

Cineva a furat un radio, o pereche de radio-emiţătoare şi acum un aparat de fotografiat.

CAPITOLUL V

O capcană ieşită din comun

M-am uitat la oamenii care au alergat spre femeie. Aceasta nu era din tabăra noastră. Rangerul a început să-i pună întrebări:

— Ai văzut cine l-a luat?

— Nu, spuse femeia. Îmi ţin aparatul aici în poşetă, chiar lângă portofel, iar când am vrut să fac o poză nu l-am mai găsit.

— L-aţi avut cu dumneavoastră aici, în cadrul şantierului? întrebă rangerul, scoţându-şi carnetul de însemnări.

Femeia se gândi.

— Ei bine, sunt sigură că l-am avut cu mine ieri la rafting, pentru că am făcut câteva poze pe râu. Iar de atunci am avut mereu geanta cu mine, mai puţin când am lăsat-o în maşină.

— Ţii întotdeauna maşina încuiată? întrebă rangerul. Pixul se oprise deasupra hârtiei.

— Întotdeauna, răspunse femeia. Rangerul închise carneţelul cu un pocnet.

— Cu excepţia cazului în care credeţi că aparatul v-a fost furat după ce aţi ajuns aici, eu nu prea mai am cu ce să vă ajut. Dacă veniţi cu mine la birou, vom întocmi un raport şi îi vom alerta şi pe ceilalţi rangeri. Aţi văzut vreun personaj suspect prin apropiere? o întrebă el pe femeie în timp ce se îndepărtau împreună.

Profesorul Fosilă continua să le vorbească adulţilor care voiau să afle mai multe despre dinozauri. Kayla, Luis şi cu mine am rămas în urmă la o ţâşnitoare.

— Cu siguranţă că adolescenţii ăia sunt hoţii, spuse Kayla în timp ce se apleca să bea apă.

Am dat din cap.

— Probabil că cineva gândeşte că noi suntem hoţii. Trebuie să aflăm exact cine a furat.

Lui Luis tocmai îi venise rândul să bea apă. A scuturat din cap împrăştiind apa.

— Hei, strigă Kayla, ai grijă.

— Scuze, spuse Luis. Poate că nu ar trebui să ne amestecăm în afacerea asta. Eu n-aş vrea să-i facem pe oameni să creadă că avem ceva de-a face cu furatul.

— Nu te îngrijora, i-am spus eu. Am deja un plan. A fost rândul Kaylei să scuture din cap:

— Sunt îngrijorată atunci când faci tu planuri…

I-am ajuns din urmă pe ceilalţi şi am ascultat restul prelegerii profesorului Fosilă. La întoarcere mi s-a spus să merg cu el cu maşina, aşa că am putut să-i mai pun câteva întrebări.

— Profesore, spune Biblia cu adevărat ceva despre dinozauri? El s-a gândit o secundă:

— Poate, mi-a spus. Dar haide să începem cu începutul. Mulţi oameni de ştiinţă cred că viaţa a evoluat pe Pământ de-a lungul a milioane şi milioane de ani. Alţii cred că Dumnezeu a iniţiat procesul evoluţiei, iar alţii nu cred deloc în Dumnezeu.

Am aprobat din cap:

— Dar noi credem că Dumnezeu a creat lumea exact în felul în care scrie în Biblie.

— Corect, spuse el. Dar oamenii de ştiinţă care spun că Pământul este foarte vechi nu vor să ne mintă. Rocile par cu adevărat foarte vechi. Dar există posibilitatea ca Dumnezeu să le fi făcut vechi încă de la Creaţiune – aşa cum pe Adam l-a făcut adult.

Mi-am adus aminte despre lucrurile pe care le învăţasem despre Potop şi geologie (studiul rocilor).

— Sau poate că Potopul a făcut ca vârsta radiometrică a rocilor să pară diferită de cea reală.

Determinarea vârstei radiometrice a rocilor este una dintre metodele pe care oamenii de ştiinţă le folosesc pentru a măsura vechimea acestora. Profesorul Fosilă a fost surprins că ştiam despre asta.

— Da, e adevărat, spuse el, sau poate că Dumnezeu a creat aceste roci odată cu restul Universului, apoi a creat Pământul în decursul săptămânii Creaţiunii, după cum ştim din Biblie.

A fost nevoie să mergem foarte încet, pentru că am ajuns în dreptul unei camionete vechi, care trăgea o remorcă de transportat

vite. Drumul fiind îngust, nu puteam depăşi camioneta.

— Probabil că unul dintre fermierii din zonă îşi mută vitele, spuse Profesorul Fosilă. Iată, putem trece acum.

El ocoli cu grijă remorca. Când am trecut pe lângă ea nu am putut vedea ce transporta. Atunci când am depăşit-o i-am făcut cu mâna şoferului, dar, în loc să-mi răspundă, el şi-a tras pe ochi pălăria mare de cowboy.

Am renunţat şi l-am privit din nou pe profesorul Fosilă:

— Bine, deci ce-mi spun mie toate lucrurile de aici despre dinozauri? am întrebat.

— Adu-ţi aminte că oasele dinozaurilor sunt fosile, spuse el. Aceasta înseamnă că mineralele au înlocuit celulele osoase. Astfel încât oasele sunt alcătuite acum din acelaşi material ca şi rocile.

Eram cu mult înaintea lui:

— Asta înseamnă că oasele de dinozaur par acum la fel de vechi ca rocile în care au fost fosilizate. Şi deoarece oasele se află în interiorul rocilor, asta înseamnă că oasele se aflau acolo atunci când s-au format rocile. Astfel încât vârsta radiometrică a oaselor de dinozauri pare tot de milioane de ani.

— Bine, a spus el, deci ce ne spune Biblia despre dinozauri? Tot atâta cât despre orice alt animal. Adică aproape nimic. Biblia nu enumera toate animalele create. La Creaţiune, atunci când întreg Pământul era perfect, iar oamenii trăiau sute de ani, probabil că şi animalele erau mai mari şi mai puternice.

— Credeţi aşadar că existau şi dinozauri în Grădina Edenului?

— De ce nu? întrebă profesorul Fosilă. Poate că Dumnezeu a creat şi dinozaurii. * Şi nu uita că existau multe specii diferite de dinozauri. Majoritatea dintre ei arătau interesant şi probabil că era foarte plăcut să-i ai ca parteneri dejoacă.

Am încercat să mi-i imaginez pe Cain şi Abel pe vremea când erau copii, jucându-se cu un pui de Stegozaur sau Triceratops. Cred că se distrau foarte bine!

Când am ajuns înapoi în tabără, le-am povestit Kaylei şi lui Luis ce aflasem.

— Ţi-a spus şi ce s-a întâmplat cu dinozaurii că au dispărut? mă

întrebă Kayla.

— Nu.

Apoi mi-am mai amintit ceva.

Notă:

O altă teorie susţine că dinozaurii sunt rezultatul experimentelor genetice făcute de oamenii de dinainte de Potop.

— A spus că e posibil ca în Biblie să scrie ceva despre dinozauri, dar nu mi-a spus ce anume.

— Haideţi să-l găsim, spuse Luis.

În timp ce traversam tabăra, am zărit-o venind călare pe doamna ranger Mahoney. Aveam de gând să ne oprim şi să o salutăm, dar ea stătea de vorbă cu cei cărora li se furaseră radioemiţătoarele.

— Nu, nu mai am nicio informaţie în plus despre ele, tocmai le spunea ea când am trecut pe lângă ei. Ştiţi, într-un oraş, poliţiştii cunosc persoanele suspecte. Când se întâmplă ceva, ei îi interoghează în primul rând pe suspecţi. Dar aici vin şi pleacă turişti în fiecare săptămână.

— Se săvârşesc multe infracţiuni pe aici? întrebă femeia. Ranger Mahoney râse:

— Pe timpuri aceasta era o zonă faimoasă pentru că mulţi spărgători de bănci şi braconieri se ascundeau aici. Fiind departe de orice aşezare omenească, tâlharii se puteau ascunde aici împreună cu prăzile lor timp de luni întregi fără să fie prinşi.

Am lovit-o uşor pe Kayla:

— Poate că în tabăra noastră se ascunde vreun hoţ celebru. Unul dintre cei mai periculoşi, aflat în Topul Celor mai Căutaţi Zece Criminali.

Ea şi-a dat ochii peste cap. Ranger Mahoney vorbea încă.

— Dar în zilele noastre cine s-ar mai putea* ascunde pe aici? Da, mai avem câteodată acte de vandalism în zonă, copii care mai sparg câte ceva sau care mâzgălesc pietrele. Uneori se mai fură câteva obiecte. Dar nu e nimic de durată. De obicei, hoţul este unul dintre turişti şi fie îl prindem şi îl predăm şerifului, fie respectivul pleacă înainte de a fi prins.

Bărbatul se holbă la noi:

— Ei bine, am eu o idee despre cine ar putea fi hoţii de data aceasta…

Noi am renunţat să ne mai oprim.

Profesorul Fosilă nu era prin apropiere şi întrucât începea să se întunece am pornit înapoi către corturile noastre.

— Haideţi să trecem pe la corturile adolescenţilor, am sugerat eu. Am o idee.

— Eşti sigur că ştii ce vrei să faci? m-a întrebat Kayla.

— Ai încredere în mine, i-am răspuns. Şi fii pregătită pentru orice.

Adolescenţii erau afară, în jurul focului. Nu m-am uitat la ei, dar am vorbit suficient de tare ca să mă audă:

— Haideţi să mergem jos la râu, la mama şi la tata, i-am spus Kaylei.

Ea făcu ochii mari:

— Dar mama şi tata nu sunt…

— Ştiu, am întrerupt-o eu. Ne-au spus să stăm la cort, am continuat, dând din cap vesel.

Ea mă privea ca şi cum nu mai eram în toate minţile.

— Dar n-o să ne ia nimeni televizorul din cort. Nimeni nu ştie că avem unul. O să-l lăsăm în cortul cel mare.

Am înhăţat-o de mână pe Kayla şi am tras-o repede după mine. Luis ne urma.

— Crezi că a mers? l-am întrebat.

— Ce să meargă? mă întrebă Kayla, încă şocată.

— Te priveau şi sunt sigur că te-au auzit, spuse Luis cu un rânjet. Eu zic să ne grăbim să ajungem la cortul mare.

Am făcut stânga împrejur, dar Kayla a refuzat să se mişte. Şi-a înfipt picioarele în pământ:

— Eu nu merg nicăieri până nu mă lămureşte şi pe mine cineva care e planul!

— Kayla, e o capcană. M-am asigurat că tinerii au auzit că avem un televizor în cort şi că nu va fi nimeni acolo în următoarele minute.

A început şi ea să „se prindă”:

— Deci dacă ei sunt hoţii, vor merge la noi în cort după televizor. Haideţi odată! Ce tot aşteptaţi? Mai stau mult după voi?

Aşa sunt surorile.

Indicii despre dinozauri:

Mulţi oameni de ştiinţă cred că viaţa a evoluat pe Pământ de-a lungul a milioane şi milioane de ani. Unii cred că Dumnezeu a iniţiat procesul evoluţiei, iar alţii nu cred în Dumnezeu deloc.

Rocile par într-adevăr să aibă o vechime de

milioane de ani. Dar acest lucru se poate datora mai multor lucruri:

1. Dumnezeu Le-a creat vechi, la fel cum pe Adam l-a creat adult.

2. E posibil ca vârsta radiometrică a rocilor să se fi schimbat la Potop.

3. E posibil ca Dumnezeu să fi creat rocile acestei lumi odată cu restul Universului, iar Pământul să-l fi creat mai târziu, în decursul. Creaţiunii, aşa cum citim în Biblie. Oasele dinozaurilor sunt în interiorul rocilor. Din cauza aceasta la măsurătorile radiometrice şi oasele dinozaurilor par vechi de milioane de ani.

Cuvinte de memorat:

Gpningip: studiul rocilor.

Datarea radiomptrică: o modalitată ştiinţifică de a afla cât de vechi sunt rocile. În general, metodele de datare radiometrică dau erori la o vechime mai mare de 3.000 – 3500 ani. De asemenea, ele se bazează pe teoria uniformitarianismului, care are multe puncte slabe.

Misterul de la tabăra dinozaurilor:

Această zonă a fost pe vremuri un loc în care se ascundeau hoţii, braconierii şi tâlharii. Oare există infractori periculoşi în tabără?

Dacă sunt, ştiu eu cum să-i prindem!

CAPITOLUL VI

Urme de paşi în Canion

Dimineaţa aceasta a început într-un mod foarte straniu.

Bineînţeles, şi noaptea trecută a fost ciudată. Nu o să vă vină să credeţi ce s-a întâmplat azi-noapte. Bine, bine, poate că totuşi veţi crede. Ne-am ascuns în cort şi am aşteptat să vedem dacă adolescenţii vor muşca momeala.

— E bine că mama şi tata s-au dus să se plimbe, a şoptit Kayla. Se lupta de zor cu un sac de dormit în timp ce Luis şi cu mine trăgeam cu ochiul prin deschizătura de aerisire a cortului.

— Îi vezi?

— Nu încă, mi-a răspuns Luis. Eşti sigur că vor veni? m-a întrebat.

— Am spus că în cortul cel mare avem un televizor şi că nu este nimeni acolo. Dacă ţi-ar sta în obicei să furi „mărunţişuri", ca de exemplu radioemiţătoare şi aparate de fotografiat, n-ai încerca să pui mâna şi pe un televizor?

Luis a dat din cap aprobator şi a continuat să pândească.

— Ce facem dacă apar? se interesă Kayla.

— Dacă vin, se vor repezi direct în cortul părinţilor noştri, i-am spus. Ar fi fost bine să putem vedea de aici partea din faţă a cortului. Poate că ar trebui să-i aşteptăm până când îi vom auzi şi apoi să ne furişăm şi să-i încuiem înăuntru.

Luis a scuturat din cap.

— Crezi că nu-l vor desface ca să fugă? Cred că ar trebui să alergăm să cerem ajutorul unui adult.

— Prea târziu, am şoptit, uite-i că vin.

Am văzut doi dintre adolescenţi îndreptându-se încet chiar spre cortul părinţilor noştri.

— Imediat cum nu-i mai putem vedea, vom da buzna în cort şi vom striga cât ne ţine gura. Asta îi va speria, iar pe de altă parte poate cineva ne va auzi şi ne va sări în ajutor.

Am privit în tăcere cum se apropiau din ce în ce mai mult de cortul părinţilor noştri. Când nu i-am mai văzut, am ţâşnit afară din cortul nostru. Cu Luis şi Kayla pe urmele mele, m-am repezit în cort, mi-am înfipt capul în deschizătura uşii şi am răcnit cât de tare am putut:

— Te-ampriiins!!!

— Aaa!!!

Vocea persoanei care a ţipat de spaimă nu suna deloc ca a unui infractor. Mi s-a părut mai degrabă cunoscută.

— Zack!

Mama îşi pusese mâna la inimă.

— M-ai speriat de moarte! Ce se întâmplă cu tine?

— Eu, ăăă, ei bine, nu ştiam că te-ai întors, am îngăimat. I-am auzit pe Kayla şi Luis râzând afară de parcă aş fi spus glume.

— Şi, spuse mama, bătând pământul cu degetele, te-ai gândit să îţi exersezi plămânii în cortul meu?

— Nu, am crezut că a intrat altcineva la voi în cort. Am încercat să schimb subiectul:

— Unde sunt tata şi Alex?

— I-am lăsat în cortul părinţilor lui Luis şi am venit să pregătesc cina. Mi se pare că tocmai te-ai oferit să mă ajuţi.

— Sigur, mamă, am spus în timp ce ieşeam cu spatele din cort. Kayla încă mai râdea:

— Ţi-am spus eu Luis, capcanele lui Zack nu funcţionează niciodată cum trebuie.

Nu m-am obosit să-i răspund. Tocmai îi priveam pe cei doi suspecţi ieşind din toaletă. Şi deja puneam la cale alt plan.

Azi dimineaţă, nici nu am apucat să-mi beau sucul de portocale, că Luis a şi apărut alergând spre cortul nostru.

— Zack, a mai spus cineva că a văzut dinozaurul!

M-a condus până la râu, unde cei care făcuseră rafting dis-de-dimineaţă îşi scoteau bărcile afară din râu.

— Era chiar pe marginea canionului, spunea un om care purta o vestă de salvare de culoare portocalie. N-am apucat să-l văd prea bine pentru că barca se mişca prea repede. Dar, indiferent ce era, avea un gât lung şi subţire, iar capul i se balansa în toate părţile.

Buddy, instructorul de rafting, râse cu poftă:

— Ce crezi că era, o girafă? Haide, prietene, probabil că ai văzut vreun copac.

Omul a dat cu încăpăţânare din cap.

— Ştiu că am văzut ceva, un fel de animal.

— Era un dinozaur? întrebă cineva. Bărbatul nu a răspuns, dar cei mai mulţi oameni au început să râdă şi să se îndepărteze.

— Crezi că e nebun? l-am întrebat pe Buddy.

El m-a privit o secundă gândindu-se la ceva. Apoi a zâmbit:

— Nu poţi să ştii niciodată ce se ascunde în canionul ăsta.

— Asta e picătura care a umplut paharul, am spus. Trebuie să ne întoarcem la canion şi să vedem ce e acolo.

Când l-am întrebat pe tata dacă puteam merge să explorăm ne-a spus:

— Da, dar profesorul Fosilă ne duce în oraş să vizităm Grădina Dinozaurilor. Aşa că să nu lipsiţi prea mult.

În momentul în care Kayla, Luis şi cu mine am ajuns în vârful canionului eram toţi trei puţin cam tensionaţi.

— Ce-a fost asta? şopti Kayla când se auzi un foşnet într-un copac.

O pasăre mică de culoare maro îşi luă zborul, răspunzându-i la întrebare.

De data aceasta am reuşit să ajungem în vârf fără să mai auzim sunetele care ne înfricoşaseră data trecută.

— Fiţi atenţi la indicii, am spus eu. Indiferent ce a fost aici, trebuie să fi lăsat nişte urme.

— În, strâmbă Kayla din nas. Un animal a lăsat aici o urmă, dar nu prea miroase a indiciu.

— Hei, ne-a strigat Luis, veniţi să vedeţi asta! Stătea în genunchi pe o cărare plină de noroi.

— E o urmă de animal.

— O, e un animal mare, spuse Kayla. Ce ar putea lăsa aşa o urmă? Urma avea trei degete, la capătul fiecărui deget fiind o adâncitură lăsată de gheare. Ceva mi se părea cunoscut. Am încercat să o măsor.

— E mai mare decât mâna mea. De fapt e mai mare decât ambele mâini.

— E mult mai mare decât orice urmă de pasăre pe care am văzut-o până acum, spuse Luis. Credeţi că…

Kayla spuse cu voce pierită:

— Nu e la fel de mare ca urma de dinozaur pe care am văzut-o în Texas, dar profesorul Fosilă a spus că dinozaurii pot avea diferite dimensiuni. E oare cu putinţă?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu există nicio posibilitate să mai fie vreun dinozaur viu pe aici. Trebuie să fie altceva. Mai sunt şi alte urme?

— Uitaţi-vă aici, ne strigă Luis.

Mai era încă o urmă la vreo cinci metri depărtare. Am mai căutat şi altele, dar peste tot pământul era acoperit cu pietricele şi frunziş.

— Ar fi cazul să ne grăbim, le-am reamintit. Altfel vom ajunge prea târziu pentru excursia la Grădina Dinozaurilor.

— Ce-o să le spunem celorlalţi despre urmele astea? întrebă Kayla.

— Nimic, i-am răspuns eu. Haideţi să aflăm mai întâi noi ce e cu ele.

Primul lucru pe care l-am văzut în Grădina Dinozaurilor a fost capul unui Tiranosaurus Rex ieşind de după nişte copaci. Privind în sus la colţii lui de cincisprezece centimetri lungime m-am bucurat că nu mai există dinozauri în viaţă.

— Statuile acestea sunt în mărime naturală, îi informă pe cei din grup profesorul Fosilă. Cele mai multe dintre ele sunt construite pe baza dimensiunilor oaselor găsite pe şantier.

În timp ce Kayla şi Alex se jucau de-a v-aţi ascunselea în jurul picioarelor unui Diplodocus, mi-a venit în minte o întrebare.

— Profesore Fosilă, aţi spus că dimensiunile statuilor se bazează pe dimensiunile oaselor de dinozaur găsite. Există vreo modalitate de a aproxima dimensiunile dinozaurilor după mărimea urmelor pe care le-au lăsat?

— Bineînţeles că mărimea urmei lăsate este un indiciu important, spuse el. Dar distanţa dintre urme este de asemenea importantă.

— Distanta dintre urme?

Mi-a explicat făcând un pas mare.

— Lungimea unui pas este dată de distanţa dintre urmele picioarelor atunci când faci pasul. Deoarece înălţimea mea este de 1,

85 m, distanţa dintre urmele paşilor mei este de aproape 90 cm. Atunci când paleontologii găsesc urme de dinozaur, ei măsoară şi distanţa dintre ele. îi ajută să afle nu numai cât de mare era animalul, dar şi modul în care se deplasa şi dacă mergea în două sau în patru picioare.

Sunt sigur că ceea ce zicea era foarte interesant. Dar nu am mai putut auzi niciun cuvânt. Tot ce aveam în faţa ochilor erau urmele acelea pe care le văzusem în canion.

Cu o distantă de cinci metri între ele.

CAPITOLUL VII

Dinozauri pe tavan

— Ce?

Atunci când am încercat să le spun Kaylei şi lui Luis ceea ce îmi explicase profesorul Fosilă despre urmele de dinozauri ei nu au înţeles.

— Ce contează că cele două urme pe care le-am văzut erau la o distanţă de cinci metri între ele? întrebă Kayla.

— A, m-am prins, spuse Luis. Zece metri înălţime! Ochii lui deveniră foarte mari.

— Vrei să spui că ceea a lăsat urmele acelea în vârful canionului este la fel de înalt ca ăsta? spuse el arătând către Allosaurul pe lângă care treceam. Zece metri înălţime?

Kayla privi şi ea în sus. Pentru un moment rămase fără grai.

— Nu spun nimic, cu excepţia faptului că ar trebui să aflăm mai multe despre urmele de dinozaur.

L-am găsit pe profesorul Fosilă stând sub un Apatosaur enorm.

— Vietatea asta cântărea mai mult de 30 de tone, spuse el grupului care se adunase în jurul lui.

— Spuneţi-ne mai multe despre urmele de dinozaur, îl rugă Kayla. Eu mi-am scos carneţelul şi un pix. Profesorul Fosilă se scarpină în cap.

— Ştiţi că urma unui dinozaur este o fosilă. Se formează acolo unde un dinozaur a călcat într-un material moale, de exemplu nisip sau noroi. Dacă această urmă este umplută apoi de un alt strat de noroi sau nisip, acesta se va întări cu timpul şi astfel se va forma o fosilă. Urma devine astfel parte integrantă din rocă.

— Dar acest lucru nu se întâmplă prea des, nu-i aşa? am întrebat eu. De exemplu, majoritatea urmelor noastre sunt şterse repede sau spălate de ploi.

— Ai dreptate, Zack. Nu au rămas prea multe urme de dinozaur comparativ cu numărul mare în care aceştia au existat. Dar în toată lumea s-au găsit astfel de urme. Sunt câteva sute în Massa-chusetts şi Connecticut. Râul Paluxi din Texas a dezgropat urmele enorme ale unui Brachiosaur.

— Le-am văzut şi noi, se adresă Kayla întregului grup. Fiecare dintre noi am stat în câte o urmă din aceea!

Profesorul Fosilă râse.

— Cele mai ciudate urme de dinozaur sunt cele găsite în interiorul minelor de cărbuni, pe tavanul acestora.

— Pe tavan? Luis ridică mâna. Cum a fost posibil ca dinozaurii să umble pe tavan?

Eu mă gândeam că profesorul încearcă să ne păcălească.

— Ştim că unii dinozauri puteau zbura, dar niciunul dintre ei nu putea merge cu capul în jos.

Profesorul ridică mâinile ca şi cum eram gata să aruncăm cu lucruri în el.

— Spuneţi ce vreţi, dar este adevărat. Dar nu în sensul în care vă gândiţi voi. Cărbunele s-a format atunci când au fost acoperite cu pământ aglomerări mari de vegetaţie.

— Adică bucăţi de copaci, iarbă şi lucruri din astea? întrebă Kayla.

El a dat din cap.

— Exact. Cantităţile mari de cărbune şi petrol care se găsesc peste tot în lumea aceasta sunt o dovadă clară a faptului că la un moment dat în trecut totul pe Pământ a fost dat peste cap şi îngropat.

— Ca şi cum ar fi venit un Potop peste întregul Pământ, am mormăit eu în timp ce îmi notam totul în carneţel.

— În orice caz, cărbunele se găseşte adeseori în filoane, lungi şi subţiri ca rădăcinile unei plante. Minele de cărbune sunt de fapt tranşee săpate de-a lungul unui astfel de filon. Minerii scot afară cărbunele şi lasă în urma lor un tunel între straturile de piatră.

— Şi vreţi să spuneţi că dinozaurii umblau prin tunelele acestea? Lui Luis tot nu-i prea venea să creadă.

— Nu, spuse profesorul Fosilă, ei au trăit înainte să se fi format cărbunele sau roca. Ceea ce dezgroapă este partea inferioară a urmelor lor.

— M-am prins, am spus eu. Deci dinozaurii au umblat de colo-colo şi au călcat în picioare amestecul moale de plante. Apoi urmele pe care le-au lăsat ei s-au umplut cu noroi. După ce totul s-a întărit, urma a rămas acolo. Apoi amestecul de plante s-a transformat în cărbune, iar minerii l-au scos afară. Asta a făcut ca urmele să atârne din tavan ca nişte lămpi mari.

— Exact, spuse zâmbind profesorul Fosilă.

— Poc! i-a picat fisa şi lui Luis.

Urme de dinozaur în tavanul peşterilor. Ciudat, nu-i aşa?

— Profesore, mai întrebă cineva, ce fel de urme de dinozaur se găsesc pe aici?

El scutură din cap.

— În zona asta nu găsim niciun fel de urme. Acesta este unul dintre lucrurile curioase despre dinozauri. Foarte rar se găsesc urme şi oase de dinozaur în acelaşi loc. Ca şi cum nu ar fi trăit în acelaşi loc unde au murit.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă tata. Şi el şi Alex ascultaseră totul.

— Dacă acceptăm teoria biblică a Potopului, este uşor să ne imaginăm că dinozaurii au lăsat urme în încercarea lor de a scăpa de ape. Sau că trupurile lor au fost purtate de către şuvoaie departe de locul în care au trăit.

— Ai reţinut tot ce a spus? mă întrebă tata puţin mai târziu. Ăsta e genul de lucruri pe care ar trebui să le afle şi Bobby.

M-am bătut peste rucsac.

— Am scris totul în carneţelul meu.

În timp ce profesorul Fosilă continua să le vorbească adulţilor, copiii se tot învârteau în jurul dinozaurilor. Alex era cu noi şi ne punea întrebare după întrebare, până când am început să mă simt ca atunci când sunt ascultat la şcoală.

— Nu ştiu, Alex, am spus. Nu ştiu de ce dinozaurii aveau doar

trei degete la picioare. Nu ştiu de ce T-Rex nu putea fi îmblânzit. Nu ştiu de ce Triceraptors avea trei coarne. Pur şi simplu nu ştiu toate astea!

— Zack, continuă el, dacă dinozaurii mari n-au încăput în arcă, de ce n-au intrat măcar cei mici? De ce dinozaurii nu mai trăiesc şi astăzi?

— Poate că trăiesc, izbucni Kayla. Luis şi cu mine ne-am întors miraţi spre ea şi am privit-o.

— Ei, poate că unii dinozauri mai mici trăiesc şi azi, la ei mă refeream. Unii care seamănă cu crocodilii.

Imediat ce Alex s-a gândit la altceva, am tras-o lângă Stegozaur:

— Ce ai de gând să faci, nu-ţi dai seama că poţi să-l sperii pe Alex? Sau vrei să-i convingi pe toţi cei de aici că suntem nebuni de legat?

— Dar dacă are dreptate? Dacă au mai rămas până în zilele noastre dinozauri mai mici, care au putut să se suie pe arcă pe vremea lui Noe?

Am împuns cu pumnul strâns stomacul Stegozaurului:

— Ăsta nu e un dinozaur pe lângă care să treci fără să-l observi. Cineva şi-ar fi adus aminte că l-a văzut dacă mai exista.

— Haide să-l întrebăm pe Profesorul Fosilă, spuse ea. El ar trebui să ne poată da un răspuns sigur.

— De acord, am spus. Dar lasă-mă pe mine să vorbesc. După ceva timp, am reuşit să-l prindem pe profesor în apropierea Allosaurului. Mă hotărâsem să aflu câteva lucruri înainte de a pune întrebări prosteşti.

— Profesore, nu ne-aţi spus niciodată cum putem să ne dăm seama ce dimensiuni a avut un animal după mărimea urmelor paşilor lui.

A dat din cap.

— Urmele sunt un indiciu important. De obicei cu cât mai mare este urma, cu atât mai mare este animalul. Şi, cu cât mai adâncă este urma, cu atât mai greu este animalul. Dar de aceste informaţii te poţi folosi doar dacă ştii cât de moale era pământul atunci când respectivul animal a călcat pe el. Asta nu mă ajuta prea mult. Am încercat să-l

prind altfel. Bătându-l pe Allosaur pe piciorul lui de metal am spus:

— Am vorbit despre deschiderea pasului înainte. Ce distanţă între paşi putea avea acest dinozaur?

El şi-a dat capul înapoi pentru a putea privi statuia în întregime.

— O, aproape cinci metri, aş spune. Kayla făcu ochii mari.

— Ce fel de dinozaur era ăsta? Amabil, drăguţ? Un mâncător cumsecade de plante, nu-i aşa?

— O, nu, veni răspunsul. Allosaurul, ca şi Velociraptorul, era un vânător feroce. De fapt, împreună cu aceste urme de brachiozaur din Texas puteţi vedea şi nişte urme de Allosaur. Arată de parcă i-ar fi urmărit. Ne-am întors cu toţii să privim statuia enormă a diplodocului. Acesta era o rudă mai mică a Brachiosaurului.

— El n-ar fi putut vâna ceva atât de mare, nu-i aşa?

— Cum să nu, a spus profesorul Fosilă. De fapt, pe unele oase de Brachiosaur descoperite se văd încă urme de colţi, iar acele urme se potrivesc cu colţii de Allosaur. Dintr-odată a devenit foarte important să ştim cu siguranţă ce fel de urme descoperiserăm deasupra canionului.

Indicii despre dinozauri

O urmă de dinozaur este o fosilă şi se formează acolo unde un dinozaur a călcat într-o suprafaţă moale, de exemplu nisip sau noroi. O fosilă se formează atunci când urma a fost umplută cu un alt strat de noroi sau nisip şi acesta s-a întărit.

Cărbunele s-a format atunci când bucăţi mari de plante şi copaci au fost îngropate într-un timp scurt. Urmele de dinozaur din minele de cărbuni arată că au existat dinozauri în timpul Potopului, iar urmele lor au rămas întipărite în noroi.

S-au găsit urme de dinozaur în multe locuri, dar rareori în acelaşi loc cu oasele de dinozaur. S-ar părea că au trăit la distanţă de locul în care au murit. Sau poate că Potopul Le-a purtat trupurile departe de locurile unde au murit.

Cantităţile imense de petrol şi cărbune existente pe întreg globul sunt o dovadă a faptului că la un moment dat în trecut totul a

fost dat peste cap şi îngropat. Ca în Potopul de pe vremea lui Noe.

Cuvinte de memorat

Vegetaţie: Copaci, plante şi iarbă

Filoane: Secţiuni subţiri şi lungi în cărbune.

Misterul de la Tabăra Dinozaurilor:

Ar trebui să aflăm ce a fost aici! Şi repede!

CAPITOLUL VIII

Pietre ciudate, mormăituri stranii

Astăzi s-au întâmplat două lucruri ciudate. Primul a fost „super”:

— Când mâncăm? strigă Alex. Sunt la fel de înfometat ca un T-Rex.

— Profesorul Fosilă râse.

— Alex are dreptate. Este vremea prânzului. Haideţi să începem picnicul.

— În timp ce toată lumea îşi aranja farfuriile de carton pe mesele de picnic scoţându-şi la iveală sandvişurile, Profesorul Fosilă continua să ne vorbească.

— Se poate observa că în această zonă au fost găsite mai multe feluri de oase de dinozaur. Dar cum putem şti dacă ei chiar au trăit aici?

— Păi… am spus eu, ne-aţi zis că nu există nicio urmă de dinozaur în împrejurimi. Acest lucru poate însemna că ei nu au trăit pe aici

— Corect, spuse el aprobând din cap. Dar cum rămâne cu celelalte indicii? Ce credeţi că mâncau aceşti dinozauri?

M-am uitat în jur. Erau multe plante mari.

— Cu excepţia lui T-Rex şi a Alozaurului cred că mâncau plante, am spus.

A dat iarăşi din cap aprobator.

— Toţi dinozaurii mari erau erbivori. Apatozaurul şi Diplodocus aveau nevoie să mănânce tone întregi de iarbă, frunze sau trestie în fiecare săptămână. Ei, dar ştiţi că dinozaurii nu sunt singurele fosile pe care le-am găsit, nu-i aşa?

— Am văzut poze cu fosile de peşti. Şi avem acasă o scoică fosilizată, l-am informat eu.

Profesorul Fosilă scotoci în rucsac.

— Iată fosila unei frunze. Înţelegeţi că şi plantele au fost prinse în nisip şi noroi în acelaşi timp cu animalele. Se pot fosiliza şi ele uneori.

M-am uitat îndeaproape la piatra pe care ne-o dăduse. Se puteau vedea toate părţile frunzuliţei.

— Fosila aceasta provine de aici? am întrebat. Este la fel cu cele pe care le mâncau dinozaurii?

El a scuturat din cap:

— Nu. Tocmai asta e problema. Au fost găsite foarte puţine fosile de plante împreună cu oasele de dinozaur. Se pare că aici nu existau suficiente plante pentru a hrăni dinozaurii. Deci ei nu puteau trăi aici.

— Şi atunci, ce căutau aici? întrebă Alex. Erau şi ei în vacantă?

— Nu, răspunse râzând profesorul Fosilă. Cred că fie au fugit din calea apelor potopului şi au fost încolţiţi aici, fie s-au înecat în locul unde trăiau şi au fost purtaţi de ape până aici.

Mi-am pus sandvişul jos şi am scos carneţelul de notiţe. Alex şi-a îndesat tot sandvişul în gură.

— Sunt un T-Rex!!! Grrrr…! spuse el cu gura plină de mâncare.

— Ce scârbos, murmură Kayla.

— Alex, mestecă-ţi mâncarea, îi spuse mama. Şi nu mai vorbi până nu termini.

Profesorul rostogoli spre mine o altă piatră. Era netedă şi lucioasă.

— Poate o să ţi se pară interesantă, spuse el. Ştii cum îşi mestecă mâncarea puii de găină?

— Cu dinţii? întrebă Kayla. Apoi se gândi:

— Stai puţin, puii nu au dinţi… Profesorul Fosilă râse:

— Nu, n-au. Dar au pipotă. Este o parte a sistemului lor digestiv. De aceea înghit pietricele care se opresc în pipotă, apoi când mănâncă seminţe sau cereale acestea ajută la măcinarea lor.

— Deci, găinile mestecă cu pietricelele din pipotă? Kayla scutură

din cap:

— Găinile sunt tare ciudate…

— Ei bine, nu numai găinile fac asta, spuse Profesorul Fosilă. Se pare că şi unii dinozauri înghiţeau pietricele ca să-i ajute să digere mâncarea îngurgitată.

S-au găsit câteva schelete fosilizate care aveau în regiunea stomacului o grămăjoară de pietre lustruite. Ceea ce ţii tu în mână, Zack, este o astfel de piatră găsită în scheletul unui Brachiosaur.

M-am uitat încă o dată la piatră.

— Chiar a fost în stomacul unui dinozaur? El a încuviinţat.

— Se numeşte *gastrolit.*

Ţineam în mână un obiect pe care îl înghiţise un dinozaur! Nemaipomenit!

În drumul de întoarcere către tabără, ne-am oprit în oraş la un mic magazin. Buddy, instructorul de rafting, tocmai ieşea.

— Salut, i-am spus. Ţi-ai luat liber?

— De ce nu? îmi răspunse el. Oricum nu-i nimic de făcut.

— A mai văzut cineva vreun dinozaur azi? l-am tachinat eu. El n-a râs, ci a dat din cap.

— Nu, dar am auzit nişte sunete cu adevărat ciudate noaptea trecută. Voi nu aţi auzit nimic?

— Nu, i-am răspuns, gândindu-mă că încearcă să ne tachineze şi el. Dar nu a zâmbit nici de data asta.

— Ei bine, nu suna a pisică sălbatică şi nici a coiot. Nu ştiu ce a fost, dar de bună seamă că era ceva mare.

Am redeschis subiectul mai târziu în timp ce discutam cu mama şi cu tata în cort, folosind în acelaşi timp spray-ul împotriva ţânţarilor.

— Voi n-aţi auzit niciun zgomot ciudat noaptea trecută?

— Doar pe fratele vostru sforăind, spuse tata. De ce întrebi?

— Fără motiv. Taţi, poţi să-mi cumperi o lanternă nouă? A mea s-a stricat.

— Eşti sigur că nu trebuie înlocuite bateriile?

Am dat din cap. Se stricase când am pocnit cu ea un ţânţar. Tata m-a privit întrebător:

— Cam scumpă pentru o paletă de muşte, nu crezi? Oricum,

cred că i-ai spart doar becul. Poate găsim unul potrivit aici.

Am cumpărat bec din micul magazin.

— Hai să luăm şi nişte baterii, am sugerat pentru orice eventualitate.

Dar nu am găsit baterii AA de care aveam eu nevoie. În timp ce căutam, tata l-a întrebat pe vânzător. Acesta a râs.

— De o săptămână toată lumea vrea să cumpere baterii. Dar s-au terminat, nu se mai găsesc nici în oraş. Nu vom mai avea până săptămâna viitoare.

Şeriful Tate intră în timp ce noi ieşeam.

— Ce mai faceţi? ne întrebă el.

Ne-am oprit puţin să vorbim. Tata îi povesti despre radio-emiţătoarele furate. Şeriful dădu din cap.

— Pe vremuri singura noastră grijă erau spărgătorii de bănci şi hoţii de vaci şi oi.

— Bănuiesc că nu mai sunt multe furturi de oi şi vaci în zilele noastre, am spus eu.

— Aşa este, dar acum ne îngrijorăm din cauza tâlharilor de fosile. Ei încearcă să găsească fosile cât mai valoroase. Apropo, aţi văzut cumva de curând nişte camionete cu remorcă?

I-am spus despre cel pe lângă care trecusem cu Profesorul Fosilă.

— L-ai putut vedea pe şofer? m-a întrebat şeriful. Am dat din cap că nu.

— Ei bine, fiţi cu ochii în patru. Mulţumesc pentru informaţie. Când am ajuns înapoi în tabără am observat că una peste alta nu mai aveam nevoie de baterii sau bec: cineva îmi furase lanterna.

— Eşti sigur că ai lăsat-o în cort? m-a întrebat mama în timp ce mă ajuta s-o mai caut o dată în sacul de dormit.

— Am pus-o chiar sub pernă, i-am zis. Nu ar fi avut niciun rost s-o iau cu mine de vreme ce tot nu mergea. Dar de ce ar fura cineva o lanternă stricată?

Mama a ridicat din umeri:

— Cine a luat-o doar a înhăţat-o şi a fugit cu ea, n-a mai pierdut timpul să vadă dacă funcţionează. Probabil că a aruncat-o mai târziu,

când a văzut că e stricată. Ştii ce? Nu vrei lanterna mea până la sfârşitul excursiei? Eu oricum nu explorez prea mult de una singură.

— Mulţumesc, mamă.

Se întunecase de-a binelea când Kayla, Luis şi cu mine ne-am întors de pe malul râului. Încercam să ne jucăm cu pietre, făcându-le să sară pe suprafaţa apei, dar curentul puternic le înghiţea. Deodată, de undeva din întuneric, am auzit:

— Hooaarrrr!

Sunetul a răsunat în toată tabăra.

— Ce a fost asta? întrebă Kayla, apropiindu-se de foc. Nimeni nu a răspuns.

— Hoarrrr!

Sunetul părea că vine din toate părţile…

— Nu pare a fi o pisică sau un coiot sălbatic, spuse mama. Cât de departe credeţi că este?

— Acesta trebuie să fie sunetul despre care vorbea Buddy, am murmurat eu. Linişte! Haideţi să încercăm să ne dăm seama de unde vine.

Am ascultat cu atenţie:

— Hoaarrr!

Am arătat spre canionul pe care tocmai îl explorasem.

— De acolo vine. Orice ar fi, probabil că este chiar în vârful canionului.

— Dar, ce este? întrebă tata.

Pe Alex îl străbătu un fior şi îşi trase pătura mai sus.

— Ştiu eu ce este, spuse el, am mai auzit aşa ceva înainte. Am făcut toţi ochii mari.

— Am mai auzit asta pe caseta mea cu dinozauri. Este un T-Rex care vânează pentru cină.

Indicii

Foarte puţine fosile de plante se pot găsi în aceleaşi roci ca şi oasele dinozaurilor. Întrucât nu existau suficiente plante cu care să se hrănească, ei nu ar fi putut trăi aici.

Fie că dinozaurii au fugit din calea apelor potopului şi au fost

blocaţi de ceva aici, fie s-au înecat acolo unde trăiau şi au fost purtaţi de ape.

Cuvinte de reţinut:

Gastrolit: Piatră Instruită găsită în stomacul unui dinozaur.

Tâlhărie (în cazul acesta): Furtul caprelor sau oilor cu scopul de a le vinde.

Misterul din Tabăra Dinozaurilor:

— lanterna mea a fost furată. De ce ar lua c. impra o lanternă care nu merge?

CAPITOLUL IX

Răget de dinozaur?

— Hoarrr!

Se auzea mai de departe.

— Alex, ştii bine că nu mai există dinozauri în zilele noastre. Poate fi orice altceva, dar nu un T-Rex.

— Corect, întări şi tata. Mâine o vom întreba pe Ranger Mahoney despre asta. Iar acum, Alex, este timpul să mergi la culcare.

Kayla şi cu mine ne-am apropiat de foc.

— Poate fi un T-Rex? întrebă Kayla.

— În niciun caz, am mormăit eu. Gândeşte-te. Urmele pe care le-am văzut erau mari, dar nu suficient de mari pentru a a fi comparate cu ale un T-Rex. Pe lângă asta, ştii că nu mai există dinozauri vii. Şi chiar dacă prin absurd ar mai exista dinozauri în zilele noastre, ei n-ar putea trăi în zona asta. N-ar avea suficientă hrană.

— Hoaarrr!

Sunetul se îndepărtase şi mai mult. Am mai ascultat ceva timp, dar nu l-am mai auzit.

— Deci, nu poate fi un T-Rex, conchise Luis. Atunci, ce poate fi?

Nu am putut să-i dau un răspuns.

— Ei bine, eu una nu voi mai merge acolo, spuse Kayla cu un tremur în voce.

Azi dimineaţă m-am trezit din cauza zgomotului făcut de uşile unei maşini.

— Ce se întâmplă? am strigat la mama.

Ea stătea lângă foc şi tocmai bea nişte ciocolată caldă.

— Se pare că unii împachetează să plece, spuse ea. Mă întreb de ce.

Întrucât şi eu mă întrebam de ce, am plecat să aflu. Copiii pot afla multe în urma hoinărelilor lor, ştiţi.

Luis a apărut exact în acelaşi timp cu ranger Mahoney.

— Bună dimineaţa, spuse ea descălecând.

Luis s-a oferit să-i ţină calul, iar ea s-a dus la cei care împachetau.

— Îmi pare rău să vă văd plecând aşa de repede, spuse ea.

— După noaptea trecută, nu putem pleca atât de repede cât am vrea, răspunse tăios un bărbat.

Ranger Mahoney se miră.

— Sper că nu vi s-a mai furat ceva.

El s-a oprit cu braţele pline de saci de dormit, privind-o.

— Nu aţi auzit nimic astă-noapte?

— Ce să aud?

— Sunetul acela îngrozitor, răgetul acela. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Ranger Mahoney părea stupefiată.

— Noi nu am auzit nimic la postul nostru. Ce fel de sunet era? Omul fu străbătut de un fior.

— N-am mai auzit niciodată ceva asemănător. Iar oamenii spun că se poate să fi fost… un dinozaur.

Ranger Mahoney era cât pe ce să izbucnească în râs. Dar omul vorbise atât de serios, încât nu şi-a permis.

— Ceea ce spuneţi este imposibil. Cine v-a spus că pot fi dinozauri pe aici?

— Toată lumea. Şi suntem hotărâţi să plecăm. Pentru orice eventualitate.

Şi omul se îndepărtă ţinând în braţe sacii de dormit. Ranger Mahoney se întoarse spre noi.

— Ei bine, aţi auzit şi voi sunetul teribil de noaptea trecută? Am dat afirmativ din cap.

— Şi să ştiţi că suna ciudat, am spus eu. Fratele meu ne-a spus că aşa rage un T-Rex de pe caseta lui video cu dinozauri. Bănuiesc că au văzut mulţi caseta respectivă.

Ea a privit în direcţia în care se aflau alte două familii care împachetau.

— Dar nu mai există dinozauri în zilele noastre, murmură ca pentru sine.

— Aţi găsit deja hoţul care a furat zilele trecute obiectele acelea? am întrebat eu.

Ea a dat uşor din cap:

— Nu am nicio idee.

Am renunţat să-i mai spun şi despre lanterna mea.

Nu peste mult timp, ne aflam cu toţii în maşină împreună cu Profesorul Fosilă. Luis venise cu noi în maşină, aşa că stăteam toţi trei în spate, încercând să rezolvăm misterul.

— Să ne gândim la indicii, am spus eu. Am văzut două urme mari în nisip. Fiecare urmă avea trei degete, ca la păsări. Dar, indiferent ce o fi fost, era ceva mult mai mare ca o pasăre.

— O femeie a spus că a a văzut ceva acolo sus, ne reaminti Kayla. Un fel de umbră pe peretele canionului. Era ceva mare cu un gât lung, ca de dinozaur.

— Şi un alt bărbat a văzut ceva pe peretele canionului în timp ce făcea rafting pe râu, spuse şi Luis. De asemenea, avea gâtul lung şi un cap mic pe care îl balansa înainte şi înapoi.

Eu notam totul.

— Apoi am auzit sunetul de noaptea trecută. Nu era un coiot sau un alt animal de munte. Nu putea să fi fost un T-Rex.

— Ce putea fi atunci?

Mi-am închis caietul cu un pocnet.

— Trebuie să mai mergem o dată acolo sus, am spus eu. Înainte să apuce Kayla să spună nu, maşina s-a oprit.

— Ia uitaţi-vă, spuse mama.

— Cum au făcut asta? întrebă tata.

— Trebuie să fi fost uriaşi, adăugă Alex.

Am ieşit cu toţii din maşină cu ochii aţintiţi asupra obiectelor

pictate într-un mod caraghios la o înălțime de cinci metri, pe o parte a peretelui stâncos.

— Cine a desenat toate astea? am întrebat eu. Profesorul Fosilă veni cu răspunsul:

— Aceste picturi au fost făcute de către indienii Fremont, care au trăit în această regiune acum aproape o mie de ani. Picturile făcute de indieni pe roci sau stânci sunt *numitepetroglife.*

— Cum au putut să picteze așa de sus? întrebă Kayla. Erau atât de înalți?

— Nu, aveau o înălțime normală. Nu se știe cum au reușit să picteze la înălțimi așa de mari deasupra solului.

— Nu sunt picturi în adevăratul înțeles al cuvântului, nu-i așa? întrebă tata. Se uita cu binoclul la „operele de artă". Desenul pare mai degrabă săpat în suprafața rocii.

Profesorul fu de acord:

— E mai mult săpat în stâncă decât pictat. O să vedem mult mai multe petroglife când o să ajungem la „Canon Pintado".

— Unde? întrebă Kayla în timp ce ne urcam din nou în mașină.

— La „CaDon Pintado, repetă Luis. E o denumire spaniolă, înseamnă „Canionul pictat".

Următoarea oprire nu a fost la canion, ci la o peșteră!

— Bine ați venit la „Peștera Vorbitoare"! ne ură Profesorul Fosilă în timp ce coboram din mașină. M-am gândit că v-ar plăcea să vedeți și interiorul unor peșteri, nu numai exteriorul lor. Asta nu este o peșteră tipică, săpată de apă. Este doar o crăpătură mare în stâncă.

Intră în mașină să ia ceva, dar se întoarse cu mâinile goale.

— Se pare că mi-am pierdut lanterna. Sunt sigur că o aveam azi dimineață. Am pus-o în borsetă, împreună cu portofelul. Acum, numai portofelul mai este acolo. Ce ciudat!

Cineva i-a împrumutat o lanternă și am fost gata de drum. Atunci Alex a întrebat:

— Dinozaurii nu trăiesc în peșteri, nu-i așa?

— Alex, dinozaurii nu mai trăiesc deloc. Zack, intră tu primul.

Cuvinte de ţinut minte

Petroqlife: Picturi indiene pe stânci, roci, sau în peşteri

Misterul din Tabăra Dinozaurilor

Indiciile nostre de până acum:

Două urme mari în nisip. Au fiecare câte trei degete, dar sunt mai mari decât urmele pe care le-ar fi putut lăsa o pasăre.

Doi oameni care au spus că au văzut ceva care semăna a dinozaur.

Zgomotul de noaptea trecută. Nu era un coiot sau vreun alt animal. Nu e posibil să fi fost un T-Rex. Ce ar fi putut să fie?

CAPITOLUL X

O poveste în nisip îmi plac peşterile, aşa că nu mă deranja deloc să intru eu primul. Crăpătura din stâncă era mai mare de treizeci de metri, dar se îngusta din ce în ce mai mult, până când deveni imposibil să mai fac vreun pas înainte.

Nu era niciun dinozaur înăuntru.

Cât timp ceilalţi explorau peştera, am aşteptat afară şezând pe nisip şi m-am gândit la toate lucrurile care se întâmplaseră. Când Luis şi Kayla au ieşit din peşteră, aveam deja o idee.

— Uitaţi-vă la asta, am spus deschizându-mi carneţelul. Când am ajuns prima oară aici, a fost furat un aparat de radio, apoi a dispărut o pereche de radioemiţătoare.

— Şi apoi aparatul de fotografiat al doamnei aceleia, ne reaminti Kayla. Şi lanterna ta.

— Şi lanterna Profesorului Fosilă a dispărut astăzi, am încheiat eu. De ce ar fura cineva doar genul acesta de lucruri?

— Pentru că doar pe astea au putut să pună mâna? sugeră Kayla. Am dat din cap.

Pac! Lui Luis i-a picat fisa.

— Ar fi putut să-i ia Profesorului şi portofelul, dacă ar fi vrut.

— Iar atunci când au furat radio-emiţătoarele, au lăsat alături un binoclu, am zis eu răsfoindu-mi carneţelul. Iar doamna de la şantierul arheologic a zis că aparatul de fotografiat i-a fost furat din

poşetă.

— De ce hoţul nu a luat toată geanta? Sau portofelul? Ce fel de hoţ mai e şi ăsta? întrebă Kayla.

— Poate că pur şi simplu nu sunt prea inteligenţi, sugeră Luis. Poate că totuşi sunt băieţii ăia.

Nu eram convins.

— Trebuie să fie altceva! Pur şi simplu nu-mi pot da seama.

— Vin!!! strigă cineva.

Alex ateriza chiar între noi, împroşcând cu nisip de jur-împrejur.

— Alex! Kayla sări drept în picioare, scuturându-se de nisip. Vino, să ne întrecem până la maşină.

Au luat-o la fugă, împroşcând şi mai mult nisip. În timp ce tuşeam şi ne scuturam de nisip, a apărut şi Profesorul Fosilă.

— Nisipul ăsta îmi aduce aminte de ceva, spuse el. Aţi încercat vreodată să vă suiţi pe o dună de nisip?

Am dat amândoi afirmativ din cap.

— Am urcat pe o dună mare pe plajă, spuse Luis. Ce obosit am fost când am ajuns în vârf!

— E dificil să te caţeri când nisipul îţi alunecă de sub picioare… spuse Profesorul Fosilă. Ai observat cum erau urmele pe care le lăsai în nisip?

— Nu am remarcat nicio urmă, am răspuns eu, doar nişte denivelări în nisip.

Profesorul a continuat ideea.

— Poate că v-ar interesa să aflaţi că în granit au fost găsite multe urme. Granitul este format din straturi de nisip.

— Deci dinozaurii au lăsat aceste urme în nisip atunci când au trecut pe aici.

— Asta înseamnă că pe vremea când trăiau aici dinozauri, nisipul era la fel ca acesta.

— Aşa este, dar exista nisip asemănător în toată partea de sud-vest a Statelor Unite. În toată regiunea aceea s-au găsit urme de dinozaur în rocă. Şi, în majoritatea cazurilor, dinozaurii au lăsat urmele în timp ce urcau la deal.

— Deci? Profesorul râse.

— Asta nu înseamnă că rocile s-au amestecat. Ci, atunci când au lăsat urmele, dinozaurii încercau să se cațere pe ceva. Un lucru demn de remarcat este că toate urmele sunt bine definite și foarte clare.

— Dacă noi nu putem lăsa urme clare atunci când urcăm o dună de nisip, cum au putut ei?

— Același lucru a vrut să afle o dată un paleontolog. Așa că a făcut un experiment. Aprins câteva salamandre și șopârle și le-a pus într-un bazin plin cu nisip. Apoi le-a privit. Urmele pe care le lăsau nu erau deloc clare.

— Sunt de acord cu asta, am zis eu. Profesorul Fosilă a continuat:

— După asta, el a umplut bazinul cu apă, în așa fel încât aceasta să acopere tot nisipul. De data aceasta, atunci când șopârlele au urcat pe nisip, urmele lor erau clare și distincte.

Am clipit:

— Deci dumneavoastră credeți că, atunci când dinozaurii au urcat pe dunele de nisip, acestea erau acoperite cu apă.

El m-a aprobat cu o mișcare a capului.

— Poate că încercau să fugă din calea acelei ape, poate că apa devenea din ce în ce mai adâncă.

Pac!

— Poate că a fost exact cu ocazia Potopului din vremea lui Noe, îi pică fisa lui Luis.

Chiar atunci, Kayla ateriza drept în spatele nostru. Alex apăru imediat după ea. Întrucât tocmai vorbiserăm despre urme, m-am uitat la cele lăsate de ei. Ceva era în neregulă.

— Kayla, Alex, veniți aici. Lăsați-mă să mă uit puțin la pantofii voștri.

— Ce s-a întâmplat, Zack, mă întrebă Kayla.

— Priviți aici, profesore, am strigat eu. Kayla are piciorul mai mare decât al lui Alex, dar cu toate astea, urmele lăsate de el sunt mai mari. De ce?

— Pentru că el a alergat mai repede și a sărit mai tare, îmi răspunse profesorul. Atunci când sari sau fugi, calci cu mai multă forță și asta lărgește urmele pe care le vei lăsa.

Luis ştia deja la ce mă gândeam.

— Deci dacă un animal fuge sau sare, lasă urme mai mari decât dacă ar merge. Nu-i aşa?

— Exact, spuse Profesorul Fosilă. Şi urmele sunt de obicei mult mai depărtate. De aceea e nevoie să vezi mai multe urme înainte de a şti ceva despre un animal.

Am dat din cap. Kayla a dat şi ea din cap aprobator.

— Trebuie să ne întoarcem neapărat la canionul acela, şopti Luis.

Puţin mai târziu am văzut maşina şerifului parcată pe marginea drumului. Tata a oprit maşina şi a lăsat jos geamul.

— Ceva probleme, şerifule?

— Nu, nicio problemă, verific câteva camionete. Aţi văzut astăzi vreo camionetă sau vreo remorcă?

— Nu, dar o să fim atenţi de acum încolo, răspunse tata. I-am făcut Şerifului cu mâna de la geamul maşinii:

— Încă îi mai căutaţi pe tâlharii aceia? i-am strigat. El a zâmbit:

— Aş fi dorit să fie vorba despre tâlhari, ar fi fost mai amuzant decât ce am de făcut acum.

Când am ajuns înapoi, tabăra era plină de oameni care strigau. Cei mai mulţi dintre ei erau în zona în care campaseră adolescenţii. Cortul lor fusese împachetat în fugă.

— Ştiam eu că ei sunt hoţii, spuse Luis. Probabil că în cele din urmă cineva i-a prins furând.

Am alergat într-acolo imediat cum am ieşit din maşină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luis pe cineva. Vor fi arestaţi?

— Arestaţi? Probabil că ar trebui să fie arestaţi… pentru băutură. Poţi simţi berea în respiraţia lor. Şi spun că au văzut o turmă întreagă de dinozauri!

Indicii despre dinozauri

— În toată regiunea de sud-vest a Statelor Unite poţi vedea urme de dinozaur în granit. Aceste urme clare şi distincte au fost lăsate de animale în timp ce mergeau sau alergau pentru a urca pe o dună de

nisip.

— Se pare că acest lucru este posibil numai când nisipul este acoperit de ape. Deci dinozaurii au mers prin apă. Poate că totul s-a întâmplat pe când încercau să fugă de Potopul din vremea lui Noe.

Cuvinte de ţinut minte

Granit: rocă formată din nisip

Misterul de la Tabăra Dinozaurilor:

Lista lucrurilor furate:

Un radio

O pereche de radio-emiţătoare

Un aparat foto

Două lanterne

De ce ar fura cineva un radio, dar nu şi binoclul de lângă el?

De ce ar fura cineva o lanternă, dar nu şi portofelul de lângă ea?

De ce ar fura cineva un aparat de fotografiat dintr-o geantă, fără să ia şi portofelul?

Atunci când un animal sare sau aleargă.

urmele pe care le lasă pot fi mai mari decât cele pe care le lasă în mod obişnuit. Aşa că s-ar putea ca urmele pe care le-am văzut să fi fost ale unui animal mai mic decât am crezut la început.

CAPITOLUL XI

Pericolul din apa înspumată

Tipul cu părul negru vâlvoi spuse:

— I-am văzut cu adevărat! Tocmai ieşisem la o plimbare, arătă el cu degetul spre locul respectiv. Şi am găsit piatra aceea mare şi plată din faţa canionului, unde am stat şi am băut câteva beri. Apoi am mers spre canion. Dintr-odată, s-a auzit un strigăt îngrozitor.

Nu părea că inventează. Am putut vedea pe faţa lui că ceva îl speriase de moarte.

— Atunci i-am văzut – erau sute! spuse el cu o expresie sălbatică în privire. Cu gâturile acelea lungi balansându-se în toate părţile, cu ochii aceia privindu-mă fix! Am făcut stânga împrejur şi am luat-o la fugă – trebuia să-mi salvez viaţa!

— Pot să adeveresc că asta a făcut.

Remarca asta venea de la un băiat care tocmai pusese beţele de la cort în maşină.

— Nu l-am ajuns din urmă decât aproape de tabără. Unii râdeau, alţii dădeau din cap neîncrezători.

— Nu aveţi de gând să-i spuneţi despre toate astea şi doamnei ranger?

— În niciun caz, răspunse băiatul cu păr negru. Plecăm, chiar acum. Şi nu ne mai întoarcem niciodată.

Au fost gata de plecare în numai cinci minute.

În dimineaţa următoare au mai plecat încă alţi doi oameni. Mama începuse să se îngrijoreze puţin.

— Crezi că există cu adevărat vreun pericol? îl întrebă ea pe tata.

— Dacă vrei să te îngrijorezi de ceva, îi răspunse el pe deasupra unei furculiţe pline cu cartofi prăjiţi, fă-ţi griji pentru repriza de rafting pe care o vom avea astăzi.

Tata nu e genul de om care iubeşte apa. De aceea, cu cât se apropia mai mult timpul pentru a merge la rafting, cu atât devenea mai agitat.

— Mă gândeam, spuse el, dacă n-ar fi înţelept ca unul dintre noi să rămână pe mal. În caz că se întâmplă ceva, să poată chema ajutoare.

— Vii cu noi, dragule, îi spuse mama. Nu am de gând să mă duc de una singură cu trei copii pe un râu învolburat.

— Alex, spuse tata, poate că noi doi ar trebui să ne plimbăm în josul râului şi să îi aşteptăm după ce termină repriza de rafting.

— În niciun caz, spuse Alex, vreau să merg şi eu la rafting. Tata îşi pierdu orice speranţă.

După ce ne-am pregătit pentru rafting, noi, copiii, ne jucam pe lângă râu aşteptându-i pe adulţi să fie gata. Bărcile erau legate de o piatră mare din apropiere.

— Mă întreb în care dintre ele vom merge noi, spuse Kayla.

— Mi-aş dori să fie asta de aici, spuse Luis, dorind să atingă cu palma o barcă mare de culoare galbenă.

Înainte de a apuca să pună mâna pe ea, s-a declanşat o alarmă.

— *Biiip, biiip, biiip!*

— Ce mai e şi asta? urlă Kayla, acoperindu-şi urechile cu palmele, în numai câteva secunde, Buddy ieşi în fugă din cabană şi se repezi la o cutie mică de culoare neagră, care era aşezată pe piatră.

— Ce faceţi aici, copii? se răsti el la noi.

— Aşteptăm să ne vină rândul la rafting, am răspuns eu. Pentru ce e alarma asta?

— Pentru a-i împiedica pe copii să fure bărcile, ne răspunse el. E un senzor de mişcare, care declanşează alarma atunci când cineva se apropie prea mult.

— Nu mai ai de ce să-ţi faci griji, spuse Luis. S-ar părea că hoţii au plecat aseară din tabără.

— Poftim?

Buddy nu înţelegea ce voia să spună.

— Adolescenţii aceia, explică Luis; au plecat din tabără ieri seară.

— O, făcu Buddy. Apoi zise:

— O, grozav! Poate că ar fi bine să plecaţi cu toţii, am auzit că a devenit periculos să stai în tabără.

S-a îndepărtat de noi, vorbind de unul singur:

— Copiii ăştia! spunea el. Ar trebui închişi undeva cu o zgardă la gât.

— Părea drăguţ la început, spuse Kayla privindu-l. Sper să nu fie el ghidul nostru pentru repriza de rafting de astăzi.

Peste puţin timp, un ghid pe nume Rick veni la noi şi începu să ne explice regulile de siguranţă:

— Aveţi grijă să purtaţi tot timpul vestele de salvare. Nu e nevoie să aveţi mereu căştile pe cap, dar nu uitaţi să vi le puneţi când trecem prin curenţi puternici. Dacă se întâmplă să cădeţi din barcă, nu încercaţi să înotaţi. Lăsaţi vesta de salvare să vă scoată la suprafaţă şi veţi pluti în josul râului. Încercaţi să plutiţi mereu cu picioarele înainte.

— O, minunat! şopti tata.

— Dacă apa o să vă aducă aproape de barcă, cineva vă va trage înăuntru. Dacă veţi fi purtaţi departe, ghidul vostru va arunca o frânghie până la voi. S-o apucaţi ca să puteţi fi traşi înapoi în barcă.

— Să sperăm că vom fi traşi, mormăi tata.

— OK, haideţi să pornim, spuse Rick, păşind într-o barcă, în timp ce Buddy urcă în barca noastră.

— Voi doi veţi sta în faţă, ne spuse el de pe locul din spate, arătând spre mine şi Luis. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş ţine bine de barcă. Acolo în faţă este cel mai palpitant. O să vă dovedesc asta, contaţi pe mine. Nu vă veţi îneca, dar vă veţi speria de moarte.

— Ce noroc pe noi, mormăi Kayla din spatele meu.

Prima parte a călătoriei a fost liniştită şi paşnică. Am plutit uşor printre stânci ascuţite. Profesorul Fosilă arătă ceva în depărtare.

— Vedeţi petroglifa aceea? Chiar sub ea este un loc unde indienii obişnuiau să-şi aşeze tabăra în vremurile îndepărtate. Se mai pot vedea încă urmele focurilor pe care le făceau.

Mi-am amintit cu ocazia aceea o întrebare pe care voiam să i-opun.

— Profesore, am strigat din partea din faţă a bărcii, dacă oamenii şi dinozaurii au trăit în acelaşi timp, nu ar trebui să se găsească fosilele lor laolaltă?

— Oameni şi dinozauri, mă ironiza Buddy. Până şi eu mă pricep mai bine la asta ca tine.

Apoi expresia feţei i se schimbă:

— Dar poate că sunetele din noaptea trecută erau cu adevărat ale unor dinozauri.

Profesorul Fosilă l-a ignorat.

— Zack, unii oameni cred că există locuri unde se pot vedea laolaltă urme de oameni şi urme de dinozauri. Dar nu sunt sigur că ceea ce numesc ei urme de oameni sunt cu adevărat lăsate de oameni.

— E normal ca urmele oamenilor să fie mai greu de găsit, spuse Kayla, ei nu lăsau găuri atât de mari în pământ precum dinozaurii.

— Dar s-au găsit urme lăsate de alte animale mici, spuse Profesorul. Chiar sunt dezamăgit că nu s-au putut descoperi urme fosilizate ale oamenilor împreună cu cele ale dinozaurilor. Dar poate că Dumnezeu a lăsat lucrurile să fie aşa cu un scop: ca noi să credem pentru că aşa găsim scris în Biblie.

— De ce nu au fost şi dinozauri în Arcă? întrebă Alex.

— Poate că au fost, răspunse Profesorul. Unii dintre cei mai mici este posibil să fi fost. Dar noul pământ nu le-a mai oferit condiţii bune, aşa că au murit cu timpul. Poate că Dumnezeu s-a gândit că, deoarece oamenii deveneau din ce în ce mai mici şi mai slabi, dinozaurii erau prea mari ca să mai poată fi înfruntaţi, aşa că a lăsat dinozaurii să moară.

În momentul acesta, eram deja cu mult înaintea celeilalte bărci. L-am văzut pe Buddy scoţând un radio-emiţător mare şi albastru:

— Barca doi, aici e barca unu; răspunde. Niciun răspuns. A mai încercat o dată:

— Barca doi, răspunde. Hei, Rick, eşti acolo?

Nici de data asta nu a primit vreun răspuns. Buddy a mormăit ceva şi a început să scuture aparatul. Luis m-a atenţionat:

— Zack.

L-am ignorat. Buddy a mai încercat o dată, apoi a zis:

— Probabil că s-au terminat bateriile.

— Zack, m-a strigat Luis mai tare. I-am făcut semn să tacă. Nu ştiu de ce, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de la Buddy. Priveam cum a deschis compartimentul de baterii al radioului şi cum au sărit afară cele patru baterii.

Dintr-odată, ceva m-a lovit!

Tocmai îmi întorsesem din nou privirea înainte, când un val înspumat m-a izbit drept în faţă.

— Zack, te simţi bine?

Am tuşit şi am scuipat apă câteva secunde, dar mi-am revenit.

— N-am nimic, am reuşit să spun în cele din urmă.

— Asta s-o crezi tu, strigă Buddy din spatele bărcii. Urmează curentul Izvorul cald – moarte curată!

Indicii despre dinozauri

Unii cercetători cred că au găsit urme de dinozaur laolaltă cu urme de oameni… Totuşi, urmele de oameni nu sunt prea clare.

Poate că Dumnezeu vrea ca noi să credem în ceea ce spune Biblia, chiar dacă nu avem cum să dovedim toate lucrurile scrise în ea.

Este posibil ca Dumnezeu să nu fi îngăduit ca dinozaurii să mai trăiască, pentru că oamenii nu i-ar mai fi putut controla.

Misterul de la Tabăra Dinozaurilor

Adolescenţii aceia spun că au văzut o turmă întreagă de dinozauri.

CAPITOLUL XII

Bateriile nu sunt incluse în preţ

Apa din faţa noastră arăta ca valurile mării, partea rea era că nu exista prin preajmă nicio plajă cu nisip pe care să te poţi simţi în siguranţă. Barca noastră plutea ca un pai pe apa învolburată, fiind în orice clipă gata să se răstoarne.

— Ţineţi-vă toţi cu toată puterea, strigă Buddy, şi faceţi numai ce vă spun. Când voi striga „Acum!" să vâsliţi toţi cu forţă maximă.

Am aşteptat plutind pe apa înspumată. Când am ajuns lângă un val care era la înălţimea capului meu, el a strigat „Acum!", iar noi toţi am început să vâslim ca nebunii.

Un val l-a îngropat cu totul pe Luis.

— Mai eşti acolo? am răcnit la el după ce apa s-a împrăştiat.

— Uraaa! mi-a răspuns el.

Un alt val s-a ridicat chiar lângă mine. Am ţipat cât m-au ţinut plămânii.

— Aaah! strigă şi Kayla când valul se sparse chiar în faţa ei. Brusc vârful bărcii fu înghiţit de ape.

— Uau! am strigat, în timp ce eram împins cu forţă înainte. M-am ţinut strâns cu ambele mâini, dar am constatat că mă apucasem de vâslă.

Barca fu oprită de un val puternic. Însă eu am continuat să mă deplasez. Am văzut cum era gata să mă sfărâm de o stâncă uriaşă, udă.

În clipa următoare ceva m-a tras înapoi în barcă. Am fost trântit pe locul meu şi în timp ce îmi aşezam picioarele sub perna de protecţie tata mi-a răcnit în ureche:

— Te simţi bine?

— Da, am strigat eu. Poţi acum să dai drumul la centura mea de

siguranţă.

După încă vreo câteva smucituri şi împroşcături, pluteam din nou pe o apă liniştită.

— Am crezut că te-am pierdut, zise Kayla. Ai zburat ca o minge de cauciuc. Bine că te-a prins tata la timp.

— Asta zic şi eu, i-am răspuns. Tată, nu mi-am închipuit că vei fi aşa de curajos în barcă.

— Curajos, mă bătu el pe umăr cu vâsla. În niciun caz, îmi era doar teamă că dacă dispari în apă mama ta mă va pune să înot după tine.

Pe când ne apropiam de sfârşitul excursiei noastre, profesorul Fosilă ne-a arătat ceva în depărtare.

— Acolo este ceea ce se cheamă „Muntele împărţit". De obicei, atunci când un râu izvorăşte dintr-un munte, curge ori pe o parte a acestuia ori pe cealaltă. Râul acela însă a luat-o drept prin mijloc şi a tăiat muntele în două.

— Cum a putut face asta? l-am întrebat eu. A dat din umeri:

— Nimeni nu ştie. Oamenii de ştiinţă nu au găsit nicio explicaţie pentru acest fenomen. Unii spun că apa a ros încet-încet stânca, croindu-şi drum. Dar în mod clar cea mai uşoară cale pe care ar fi putut-o urma râul ar fi fost prin marginea muntelui.

— Dumneavoastră cum explicaţi fenomenul? Profesorul a surâs.

— Eu cred că o mare parte din ceea ce numim geologie este dificil de explicat, dar devine mai uşor în cazul în care crezi în Potopul de pe vremea lui Noe.

Bărcile au ajuns chiar în spatele taberei.

— A fost grozav, îi spuse mama lui Buddy. Probabil că te distrezi de minune făcând asta în fiecare zi.

El a dat din umeri:

— Da, nu e prea rău. Partea bună este că imediat după ce încui barca, am liber tot restul zilei. Şi am mare nevoie de odihnă acum. Noaptea aceasta va fi una lungă.

Kayla îşi ridică capul şi îl privi mirată:

— Credeam că ne-a spus că nu e nimic interesant de făcut pe aici în timpul nopţii.

— Adulţii sunt ciudaţi, i-am răspuns eu.

De-abia când am ajuns în apropiere de tabără mi-am amintit:

— Kayla, Luis, m-am prins!

— De ce te-ai prins? întrebă Kayla.

— De ce au fost furate acele lucruri şi nu altele. Hoţii nu voiau să fure aparate de radio sau de fotografiat sau lanterne.

Kayla şi Luis s-au uitat unul la altul.

— Zack, eşti sigur că nu ai dat cu capul de piatra aceea din râu? întrebă Kayla.

Am ignorat-o.

— Hoţii furau de fapt baterii! Dacă

— Aşa e! Toate lucrurile furate funcţionau pe bază de baterii – şi probabil că toate bateriile acelea erau de acelaşi fel. De baterii aveau ei nevoie, din cauza asta n-au furat alte lucruri.

Am aprobat dând din cap.

— De aceea mi-au luat lanterna, chiar dacă nu mergea. Ei voiau bateriile.

Kayla şi-a amintit şi ea ceva.

— Nu erau chiar baterii de tipul celor care se terminaseră şi la magazin?

— Ba da, am spus eu. Dar tot nu ştim cine le-a luat şi de ce. Cine putea să aibă atâta nevoie de baterii încât să ajungă să le fure?

Niciunul dintre noi nu a putut răspunde la această întrebare. Imediat după ce am terminat de mâncat tot ce am văzut înaintea ochilor, ne-am grăbit să ajungem înapoi la canion.

— Ce credeţi că-au văzut băieţii aceia aici? întrebă Kayla.

— Cine ştie, răspunse Luis. Atunci când bea, unchiul meu zice că vede iepuri uriaşi de culoare roz în dulapul lui.

— Staţi! Aţi auzit?

Ne-am oprit şi am mai auzit o dată. Era acelaşi sunet răguşit şi strident. Şi venea de deasupra noastră, ca şi data trecută. Kayla începuse să respire mai repede.

— Ori o luăm la fugă spre tabără şi nu ne mai întoarcem aici niciodată, ori mergem până sus şi vedem cine scoate sunetul ăsta.

— Bine, spuse Kayla, putem vota? O, în regulă atunci, vă urmez.

Şi de data aceasta au început să cadă pietricele peste noi pe măsură ce alergam spre vârf. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât mergeam mai încet. În cele din urmă, am ajuns pe culme. Luis şi Kayla gâfâiau în spatele meu.

— Priviţi, şopti Luis. Este acolo!

Am auzit din nou sunetul acela şi am văzut o marmotă care arunca pietre afară din vizuină.

— Probabil că sapă un tunel nou, am spus eu. Haideţi să nu mai spunem nimănui că un şoarece de munte de câţiva centimetri lungime ne-a pus pe goană data trecută, da?

— Ăsta e locul? întrebă Kayla. Haideţi să ne uităm încă o dată la urmele acelea.

— Asta aş vrea şi eu, i-am răspuns, dar tot ceea ce se vede sunt două urme mari lăsate de un om. Ai zice că adolescenţii aceia au şters toate urmele pe care le căutăm.

— Deci, ce facem acum? întrebă Luis. Am ridicat din umeri.

— Putem să o luăm pe urmele adolescenţilor şi să vedem pe unde au fost ei.

Am mers pe urmele lor şi am ajuns la piatra cea mare şi plată din faţa canionului. Kayla s-a urcat până în vârful ei.

— Da, ăsta e locul despre care vorbeau, ne informă ea ridicând o sticlă goală de bere.

— Zack, mă strigă Luis din spatele stâncii, ce e asta?

L-am găsit uitându-se la o cutie neagră pe care o luase din scobitura stâncii.

— Am crezut că e un senzor de mişcare ca cel folosit de Buddy pentru paza bărcilor, dar nu s-a declanşat atunci când m-am apropiat.

L-am luat în mână.

— Cine ştie? am spus aşezându-l înapoi la locul lui. Ce ar putea face un senzor de mişcare aici în creierul munţilor?

Kayla şi-a întins gâtul ca să ne poată vedea peste stânca de deasupra noastră.

— Ce credeţi? întrebă ea. Stomacul meu îi răspunse.

— Eu unul cred că mă voi grăbi spre tabără, nu vreau să întârzii la masă. Haideţi să fim atenţi la urme în timp ce coborâm.

Tocmai luasem prima muşcătură dintr-un burrito imens când mama a scos o scrisoare.

— Ia uitaţi-vă ce ne-a adus rangerul de la secţie acum câteva minute, spuse ea.

Eu continuam să mestec.

— Este o scrisoare de la unchiul Clint, ne explică ea.

Am îngheţat brusc. Ultima bucăţică a puzzle-ului a fost pusă la locul ei şi mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Ude dada? Ude rage mahono?

Toată lumea s-a uitat la mine de parcă înnebunisem. Am înghiţit ce aveam în gură şi am mai încercat o dată:

— Unde e tata? Unde e ranger Mahoney?

— Tata a coborât în oraş, iar ranger Mahoney cred că e undeva prin apropiere. Ce urgenţă a apărut aşa de brusc?

Am observat că soarele tocmai apunea.

— Mamă, n-am timp să-ţi explic. Kayla, găseşte-o pe ranger Mahoney şi spune-i că o aştept în vârful canionului. Grăbeşte-te!

Kayla era gata s-o ia la fugă, când vocea mamei a oprit-o:

— Stai! Nu se mişcă nimeni până când nu ştiu şi eu ce se întâmplă!

— Mamă, cred că o pot ajuta pe ranger Mahoney să-i găsească pe cei care au furat lucrurile. Şi poate că asta îl va ajuta şi pe şerif să îşi rezolve cazul… Dar trebuie să ne grăbim, am încercat eu s-o conving.

Ea mi-a făcut semn cu mâna:

— Nu o să treci canionul, nu-i aşa? Am dat din cap.

— Şi o să fie şi şeriful cu voi, nu-i aşa? Am dat din cap încă o dată.

— Poţi să mergi, dar să ai grijă!

— Mulţumesc, mamă, i-am strigat peste umăr în timp ce o luam la goană.

CAPITOLUL XIII
Dino-surpriză!

Luis şi cu mine de abia am avut timp să ajungem în vârful

canionului când Kayla şi cu doamna ranger au apărut călare.

— Zack, despre ce este vorba? Sora ta mi-a dat de înţeles că aveţi ceva urgent să-mi arătaţi.

— Aşa este, i-am răspuns. Aici sus este ceva ce trebuie să vezi cu ochii tăi ca să poţi crede.

— Nu-mi spuneţi că şi voi credeţi că sunt dinozauri pe aici.

— L-aţi chemat pe şerif? Ea dădu din cap afirmativ.

— Da, dar nu ştiu de ce.

— I-aţi spus că-l aşteptăm aici sus?

Îi spusese şi asta. Apoi a dat din nou din cap:

— Acum şeriful crede că am înnebunit cu toţii. Bine, Zack, condu-ne la locul unde vrei să mergem.

După ce a „parcat" calul, am luat-o înaintea lor, pentru a le arăta drumul de-a lungul platoului, până la piatra mare şi plată.

— Toată lumea să se urce în vârf, am şoptit eu. Şi nu vă mişcaţi până când mă întorc; lipsesc doar un minut.

Când m-am întors Luis era deja nerăbdător.

— Vrei să mă duc să aduc cutia neagră din spatele pietrei? Am putea să i-o arătăm rangerului.

— Nu, am spus eu hotărât. Este un detector de mişcare, ca cel de la rafting. Dar de data asta, va funcţiona.

— Dar de ce? întrebă Luis. Era mort azi după-amiază.

— Acum are baterii noi, i-am răspuns eu. Şşşş, uite-i că vin! Puteam să auzim clar un camion, dar nu prea îl vedeam bine din cauză că avea farurile stinse.

— Ce caută aici un camion? întrebă ranger Mahoney.

— Răbdare! Oare ce face şeriful?

— O să apară în câteva minute. I-am spus să vină şi el cu girofarurile stinse. Suntem gata?

— Mai durează un minut sau două, i-am răspuns.

Am aşteptat, apoi am auzit deschizându-se ambele uşi ale camionetei.

— Sunt doi, am mormăit eu. Nu mai putem aştepta. Sunteţi gata?

— Ce facem? mormăi şi Kayla.

— Aprindeți-vă lanternele, am spus eu. Apoi am aruncat la vale o piatră.

Biiip! Biip! Biip! în întunericul tăcut de până atunci, alarma a sunat ca o explozie. Mi-am îndreptat lanterna către canion. Brusc, o altă explozie a izbucnit acolo. Zeci de gâturi întinse au apărut dintr-odată şi nişte picioare lungi au început să alerge de colo-colo. Se îndreptau mai ales către cei doi oameni de lângă camionetă.

— Hei, strigă unul dintre ei, ce se întâmplă? Ai grijă!

Cu lanternele aprinse îndreptate asupra lor, era uşor să vezi ce erau acele vietăţi.

— Emu, strigă Kayla. Ce caută aici?

— Emu, strigă şi Luis. Cum au ajuns aici? Ranger Mahoney rămăsese fără glas.

Cei doi oameni dispăruseră în mijlocul păsărilor care alergau. Dintr-odată maşina şerifului apăru chiar în spatele lor. Eu am coborât în fugă, am luat alarma şi i-am scos bateriile.

Liniştea care s-a lăsat era întreruptă doar de ţipetele păsărilor care se strigau una pe alta. Apoi s-a auzit vocea şerifului Tate.

— Pe cine avem noi aici? întrebă el forţându-l pe unul din oameni să se întoarcă cu faţa spre el: Buddy! Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti şi tu implicat în asta.

— Zack, eşti aici?

Era vocea lui tata. Am coborât cu toţii în fugă până la el.

— O secundă, tată, am strigat.

Am fugit până la canion şi am deschis iarăşi o cutie. Dacă pun la loc bateriile în sistemul de alarmă, păsările emu or să stea la locul lor.

În timp ce şeriful îi închidea pe Buddy şi pe prietenul lui în maşina sa, ranger Mahoney mi-a pus o întrebare:

— Zack, de unde ai ştiut că sunt păsări emu aici sus? Am scuturat din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult. Unchiul meu are o fermă cu păsări emu în Texas, pe care am vizitat-o chiar săptămâna trecută. Dar urma pe care am văzut-o aici era atât de mare! Şi din cauza tuturor poveştilor despre dinozauri, nu mi-am putut aminti unde o mai văzusem, până când am primit scrisoarea de la unchiul

nostru astă-seară.

Tata râse cu poftă:

— Mi-ar plăcea să aud restul povestirii, dar haideţi să mergem întâi înapoi la cort. Mama voastră e foarte îngrijorată.

Şeriful Tate spuse:

— Şi eu aş vrea să aud povestea ta, Zack. Dă-mi puţin timp ca să chem un poliţist să se ocupe de cei doi şi să văd ce putem face cu păsările astea şi vin şi eu să te ascult.

Mai dădu o dată din cap:

— Hoţi de emu… Cine s-ar fi gândit?

CAPITOLUL XVI

Protejaţii lui Dumnezeu îmi este greu să cred că suntem deja la jumătatea drumului către casă. Parcă de abia mi-am luat rămas bun de la Luis şi de la Profesorul Fosilă.

Ce de emoţii am avut în ultima zi petrecută la Tabăra Dinozaurilor! Cu mâinile în jurul unei ceşti de ciocolată fierbinte, stând lângă focul de tabără, am spus toată povestea tuturor celor adunaţi să mă asculte.

— De abia astăzi mi-am dat seama ce căutau de fapt hoţii. Voiau bateriile din aparatele pe care le furaseră. Dar nu reuşeam să-mi dau seama ce ar fi putut să facă cu atâtea baterii.

Tata şi-a amintit că nici la magazin nu se mai găsea tipul acela de baterii.

— Din cauza asta a început să le fure Buddy, am adăugat eu. Ranger Mahoney a aprobat şi ea:

— Întotdeauna era în apropierea locului în care se furase ceva.

— Kayla, îţi aminteşti ce a spus despre copii? am întrebat eu. A spus că ar trebui să aibă toţi câte o zgardă la gât şi să fie încercuiţi cu un gard. Mi-am amintit de Winston, cățelul vecinilor noştri. Ei au în curte un gard electric montat sub pământ, şi de fiecare dată când cățelul se apropie de el, gardul se conectează la zgarda cățelului şi un mic şoc electric îl convinge să nu treacă de partea cealaltă.

— Iar detectorul de mişcare de la cabana de rafting nu avea

niciun fel de fir, deci mergea pe baterii, adăugă Luis.

— La fel ca cea de pe canion, am spus eu. Când am văzut că sunt la fel, am fost sigur că există şi un gard electric sub pământ.

— De asta aveau zgardă toate păsările emu, înţelese tata. Nu e de mirare că aveau nevoie de atâtea baterii.

— Asta a văzut femeia aceea în canion. Probabil că un emu a reuşit să iasă şi ea a văzut gâtul lui lung proiectat pe peretele canionului.

— Şi bărbatul acela a văzut tot asta, a decis doamna ranger Mahoney. Dar nu şi-ar fi putut da seama ce era de fapt.

— Şi grupul de adolescenţi au văzut turma de emu, au auzit alarma şi, fiind beţi, s-au gândit că este strigătul de vânătoare al dinozaurilor. Nu e de mirare că au fugit!

— Dar ce a fost sunetul de acum două nopţi? întrebă mama.

— Pot să răspund eu la întrebarea aceasta, spuse şeriful Tate. Buddy mi-a mărturisit că, atunci când a auzit pe toată lumea vorbind despre dinozauri adevăraţi, s-a gândit că ar putea să îi sperie pe toţi şi să-i facă să plece. Aşa că a înregistrat un răget de dinozaur dintr-un film şi l-a pus să se audă prin difuzoarele din maşina sa. Din cauza tuturor ecourilor care s-au auzit de jur-împrejur, suna înspăimântător.

— Ce făceau cu păsările emu? am întrebat eu.

— Ei sunt adevăraţi tâlhari. Buddy s-a gândit cum să facă rost de bani într-un timp cât mai scurt. Păsările erau furate din Texas pentru a fi vândute în Idaho. Le ascundeau aici până când se ivea un prilej să le treacă în siguranţă peste graniţa statului.

— Pentru că foloseau garduri montate sub pământ era dificil să fie prinşi, am spus eu.

— Iar locul acesta a fost întotdeauna preferat de către hoţi, a adăugat şeriful.

În ultima zi ne-am întâlnit cu profesorul Fosilă.

— Buddy a spus c-a aruncat în râu toate lucrurile pe care le-a furat, aşa că nu vor mai putea fi recuperate. Dar sper ca fiecare dintre noi să se întoarcă acasă cu ceva amintiri despre dinozauri. Nu cu oase sau fosile, ci cu o înţelegere mai bună a modului în care aceste vietăţi au fost o parte a creaţiei lui Dumnezeu.

Când am terminat de împachetat şi am fost gata de plecare, a venit la noi să îşi ia rămas bun.

— Mulţumesc pentru că aţi venit. Şi vă mulţumesc pentru că aţi pus atât de multe întrebări, adăugă el, zâmbindu-ne mie şi Kaylei.

— Este o întrebare la care nu mi-aţi răspuns niciodată, am spus eu, deschizându-mi carneţelul. Ne-aţi spus că este posibil ca în Biblie să se vorbească despre dinozauri, dar niciodată nu ne-aţi spus unde anume.

— OK, spuse el. Iată ultimul răspuns. Cartea lui Iov este una dintre cele mai vechi din Biblie. Unii oameni cred că a fost scrisă chiar înaintea Genezei. Poate că a fost scrisă chiar înaintea potopului lui Noe. În capitolul 40, Dumnezeu vorbeşte cu Iov despre modul în care a creat El lumea. În versetele de la 13 la 24, el menţionează un animal numit *behemot.*

— Behe-cum?

— Este un cuvânt care descrie un animal enorm. Unii cercetători au crezut că este vorba despre hipopotam, şi a fost tradus ca atare. Dar eu cred că descrierea se potriveşte cu cea a unui dinozaur – poate că se referă chiar la un Branchiosaur. Este mai tare şi mai puternic decât orice altă creatură, dar se ascunde sub plantele din apă. Să citiţi despre asta când ajungeţi acasă.

Am notat unde se găseşte textul.

— Şi, a continuat el, tot capitolul 41 se referă la o creatură uimitoare care trăieşte în mare şi care se numeşte leviatan. Să citiţi şi despre el, este un animal remarcabil. Dar partea mea preferată se găseşte în cartea lui Iov, capitolul 40, versetul 19. Acolo ni se spune că aceste creaturi se numărau printre primele lucrări ale lui Dumnezeu. Dacă însuşi Dumnezeu a fost atât legat de ele, cu atât mai mult mă bucur când pot studia despre ele şi pot afla lucruri noi.

Aproape că am ieşit din statul Colorado, iar eu încă scriu în carneţel. Am notat şi adresa lui Luis, aşa că voi putea ţine legătura cu el.

Am aflat o mulţime de lucruri noi despre dinozauri, pe care pot să i le spun lui Bobby când ajung acasă. Se potrivesc foarte bine cu ceea ce citim în Biblie. Sigur, poţi alege să le explici dispariţia crezând în

povestea cu milioane şi milioane de ani, sau poţi alege să crezi ceea ce spune Biblia.

Abia aştept să citesc ce spune Biblia despre ei. În special despre Branchiosaur!

Indicii despre dinozauri

Acum ştiu că se poate ca unii dinozauri să fi făcut parte din creaţia minunată a lui Dumnezeu. Dacă acele versete din cartea lui Iov se referă la ei, înseamnă că lui Dumnezeu i-au plăcut foarte mult dinozaurii.

Îmi place ideea asta, pentru că mă face să sper că Dumnezeu va dori să avem şi dinozauri în cer. Eu unul tare aş vrea!

Urme uriaşe în canion, povestiri despre o fiinţă cu gâtul foarte lung, strigăte puternice, înspăimântătoare, răsunând în noapte doar nu poate fi vorba despre un dinozaur viu, nu-i aşa? Dacă dinozaurii mai trăiesc în vreun colţ de lume, atunci cu siguranţă că acesta este Dinozaur Câmp, Tabăra Dinozaurilor, locul noii aventuri a Detectivului Zack.

Mai mult decât dinozaurii, prin tabără bântuie nestingherit şi un hoţ. După ce capcana întinsă de Zack pentru acesta dă greş, chiar detectivul, sora sa Kayla şi noul lor prieten Luis devin principalii suspecţi! Apoi, cineva pretinde că a văzut un dinozaur, iar zgomotele ciudate care se tot aud îi fac pe ceilalţi turişti să-şi strângă repede corturile. Însă pentru Zack lucrurile abia încep să devină interesante!

Tabăra Dinozaurilor îi aduce pe Detectivul Zack şi familia lui la Monumentul Naţional al Dinozaurilor, unde se găsesc oase de dinozauri şi numeroase alte fosile. Un paleontolog cu credinţă în Dumnezeu va încerca să-i ajute pe Zack şi prietenii săi să elucideze misterul dinozaurilor.

O excursie cu pluta pe vijeliosul râu de munte, parcul dinozaurilor şi un canion părăsit îi conduc pe Zack, Kayla şi Luis la o descoperire uimitoare şi la o mai bună înţelegere a adevărului despre dinozauri.

aşteptaţi noile peripeţii ale detectivului Zack!
I02N 973 – 9484 – 67 – 0